ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:— கடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பீ. ஏ., பீ. எல்.

கார்யதர்சி:— ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசார்யர், எம். ஏ.

ஸம்புடம் 14.] ரக்தாக்ஷி வரு, சித்திரை மீ. [ஸஞ்சிகை 7.

" [illegible]

[illegible] "

ஸ்ரீபாகவதம். 1-9-23.

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

ஹிந்துமதஸ்தாபன மசோதா.

இந்த மசோதாவானது கனம் சென்னை கவர்னர் அவர்களால் சில மாறுதல்களுடன் சட்ட ஸபைக்கு அனுப்பப்பட்டதும், ஷை ஸபையின் சென்ற கூட்டத்தில் ஜனப்ரதிநிதிகள் அதை வெகுவாய் ஆக்ஷேபித்தும், முடிவாய் ஸர்க்காருடையவும், மந்திரிக் கக்ஷியினருடையவும் பலத்தினால் இம்மசோதா நிறைவேறினதும், மற்றும் இதைப்பற்றிய விவரங்களும் நமது ஆப்தர்களுக்கு ஸமாசாரப் பத்ரிகைகளின் மூலமாய்த் தெரிந்திருக்கும். இந்த ஸஞ்சிகை வெளிவருமுன் அதற்குக் கவர்னருடையவும் ராஜப்ரதிநிதி (Viceroy) யுடையவும் ஸம்மதமும் கிடைத்துவிடலாம்.

இதன் பூர்வ வ்ருத்தாந்தங்களும், ப்ரதான அம்சங்களும் தீபிகையில் ஏற்கெனவே விமர்சிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவாகிலும், இத்தருணத்தில் இரண்டொரு அம்சங்களைக் குறிப்பிடவேண்டியது அவச்யமாகிறது. ஆலய ஸம்பந்தமாய் வெகு குறைவுகளைத் திருத்தவேண்டியது காலதாமதத்தைப் பொறுக்

காதகேயாகிலும், இம்மசோதாவினால் விளையக்கூடிய அநர்த்தங்களைக் கவனிக்கும்போது, இதனினின்றும் தப்புவதே பெரிய கார்யமென்று யோசிக்க வேண்டியிருக்கின்றது.

தேவாலயங்களைப்பற்றிப் பொதுவாய்ப் பல விபரீத நினைவுகள் பரவி வருவதை நாம் பல முறைகளில் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றோம். அர்ச்சாவதாரத்தின் தத்வம், பகவத் ஸந்நிதிகளின் நிர்மாணம் ப்ரதிஷ்டை, ப்ரயோஜனம், பகவதாராதன ஸ்வரூபம், பகவதுத்ஸவங்களின் விசேஷம் முதலிய பல விஷயங்கள் பலர்க்குத் தெரியா. ப்ரதிமையாராதனம் என்ற ஒன்று மட்டும்தான் பொதுவாய் எவரும் அறிந்த விஷயம். இவற்றில் விஷ்ணு ஆலயங்கள் பகவத் சாஸ்த்ரங்களை யநுஸரித்து வைதிக ப்ரக்ரியைகளினால் ப்ரதிஷ்டை பூஜை முதலியவைகளைப் பெற்று, முக்கியமாய் வைதிகர்களும் சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களுமான ப்ராம்மணர்களின் ஆதிக்யத்துக் குட்பட்டு நிர்வஹிக்கப்பட வேண்டியவை. சிவாலயங்களைப் பற்றி நூதனமாய்ச் சில கக்ஷிகளேற்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் ஒன்று, சிவாலயங்களுக்கும் ப்ராம்மணர்களுக்கும் ஒருவிதமான ஸம்பந்தமும் கிடையாதென்றும், ஆகையால் அவைகளில் பூஜாரிகள் முதற்கொண்டு எவ்வித நிர்வாஹத்திலிருந்தும் ப்ராம்மணர்களை வெளியேற்றி விடவேண்டுமென்றும் சொல்லுவது. அக்கக்ஷிகளை நாம் பராமர்சிக்க உத்தேசமில்லை. இம்மசோதாவின்கீழ் ஏற்படும் கம்மிட்டிகளும் தர்மகர்த்தாக்களும் தங்கள் தங்கள் அதிகாரங்களைச் செலுத்துவதில், ஆலய உள் நிர்வாஹங்களில் பல படிகளில் தலையிட அவகாசமுண்டு. அதனால் சாஸ்த்ர ப்ரக்ரியைகளுக்கு லோபமும் வைதிகர்களின் மேல் அவைதிகர்கள் மத ஸம்பந்தமான ஆதிக்யம் செலுத்துவதும் ஸம்பாவிதமாகும். ஏற்கெனவே கோர்ட்டுத் தீர்ப்புக்களினால் இவ்விபரீதங்கள் சில உண்டாயிருப்பதைப் பலர் அறிவார்கள். அர்ச்சகர்களுக்கு முறை யின்னவிதமென்று கோர்ட்டு டிக்கிரி பரிஷ்கரித்துவிட்டதினால் ஒரு ப்ரதானமான பகவத் ஸந்நிதியில் ஒரு ப்ரும்மோத்ஸவத்தின் மத்தியில் ஒரு அர்ச்சகர் தாம் கட்டியிருந்த கங்கணத்தை யவிழ்த்து அடுத்த முறைக்காரருக்குக் கொடுக்கவேண்டியிருந்ததை ஸ்ரீமான் ராவ்பஹதூர் டி. நம்பெருமாள் செட்டியாரவர்கள் சட்டஸபையில் உதாஹரணமாய் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறுக்கிறார்கள். இவ்விதமான அசாஸ்த்ரீய ஸம்பவங்கள் இனி அநேகம் ஏற்படலாம். இன்னும் அநர்த்தாம்சங்கள் அநேகமுண்டு.

பகவத்ஸந்நிதிகளில் பிழைப்புக்காகப் போகிறவர்களுக்கும் கக்ஷி ப்ரதிகக்ஷிகளில் உத்யுக்தர்களாயும் ஆக்ரஹ க்ரஸ்தர்களாயும் வ்யாபரிக்கும் சிலர்க்கு மட்டும் இப்போது இடமிருக்கின்றதே தவிர, ஸாத்விகர்களான ஸேவார்த்திகளுக்கு ஒருவிதமான செல்வாக்குமில்லை. வைதிக ச்ரேஷ்டர்களில் அநேகர் ஸந்நிதிகளுக்குப் போவதை ப்ரதான கார்யமாக நினைப்பதில்லை. லௌகிகர்களுக்கு மேல் நாட்டு நாகரீகாதிகளின் ஸம்ஸர்க்கத்தினால், பகவத் ஸேவா

திகளைப் பற்றிய வாஸ்தவ ஜ்ஞானமாவது விச்வாஸமாவது த்ருடமாகக் கிடையாது. வைதிகர் லௌகிகர் உள்படப் பொதுவில் எங்கும் நாஸ்திக்யம் வளரச்செய்தேயும் அஹங்கார மமகார ப்ரயுக்தங்களான சண்டைகளுக்கும் பகவத் பாகவத அபசாரங்களுக்கும் குறைவேயில்லை. சாஸ்த்ர வச்யர்களான பெரியோர்களுடைய மேற்பார்வைக்கு அவகாசமில்லாததினால். 'கோவிற்பூனை தேவர்க்கஞ்சாது' என்கிற கணக்கில் ஆராதனம் முதலிய ஸர்வ வித பகவத் கைங்கர்யங்களிலும் கோவில் கிங்கரர்கள் நிர்ப்பயமாய் யதேச்சையாய் விஹரித்து வருகிறார்கள். இதேமாதிரி கோவில் ஐவேஜுகளைப்பற்றிய நிர்வாஹங்களும் த்ருப்திகரங்களாகக் காணப்படவில்லை. வீண் வ்யாஜ்யங்களுக்குத் தேவாலயங்களின் ஐவேஜுகள் செலவு செய்யப்படுகின்றன. இவ்விதமான நிலைமைக்கு முக்கிய காரணம், நமது ஸமூஹத்தில் ஐகமத்யம், பொது நன்மையைக் கருதிய அபிமானம், மத விச்வாஸம் முதலியவைகள் குன்றிவிட்டதே தான். தேவாலயங்கள் சரிவர நிர்வஹிக்கப்படவில்லையென்றும், வெகுத்ரவ்யங்கள் வீணுக்கப்படுகின்றனவென்றும், அவைகளைப் பொது நன்மைக்காக உபயோகப்படுத்துவதே ந்யாயமென்றும் இப்படிகளில் காலக்ரமத்தில் பொதுவாய் அபிப்ராயங்கள் வளர்ந்துவரவே; இராஜரீக முறைகளின் மாறுபாடுகளினால் மந்திரிக் கக்ஷியாருக்கு அதிகாரம் கிடைத்த இத்தருணத்தில், தேவாலயங்களைப் பற்ற அவர்கள் சட்டம் செய்ய ஆரம்பித்தது ஒரு ஆச்சரியமுமல்ல. ப்ராம்மண த்வேஷத்தை முன்னிட்டு உண்டான அக்கக்ஷியார் பஹுஜந அபிப்ராயங்களுக்கு விரோதமாய்ப் பிறர் அபிப்ராயங்களைக்கொஞ்சமேனும் சட்டை செய்யாமல், பல கெடுதல்களான அம்சங்களிருக்கச் செய்தேயும், இந்த மசோதாவைப் பிடிவாதமாய் நிறைவேற்றியது தான் இதில்மிகவும் ஆக்ஷேபிக்கத்தக்க விஷயம். தவறுதலுண்டானால் பின்னர்த் திருத்திவிடுவார்களாம்! இவ்வளவு காலம் பொறுத்தவர்கள் ஏன் இன்னும் சிறிது தாமதத்துக்கிசைந்து மசோதாவை த்ருப்திகரமாக வமைக்கக்கூடாதோ தெரியவில்லை!

மடநிர்வாஹ விஷயத்தில் இம்மசோதா செய்திருக்கும் நிபந்தனைகள் மதாபிமானிகள் எவர்களுக்கும் மிகுந்த வருத்தத்தை யுண்டுபண்ணு மென்னத் தட்டில்லை. கவர்னர் சிபார்சு செய்த மாறுதல்களினால் மடாதிபதிகளின் நிலைமை அதிகமான கவலைக்கு இடமாய்விட்டது. இனி ஏற்படப்போகிற ஸெண்ட்ரல் போர்டார் (The central Board,) மடங்களுக்கு ஸ்கீம்களை ஏற்படுத்துவதிலோ மாற்றுவதிலோ ரத்துசெய்வதிலோ (settlement, alteration and cancellation of schemes), தேவாலயங்களின்பேரில் செலுத்தும் அதிகாரங்கள் யாவற்றையும் செலுத்தலாம். மடாதிபதிகளுக்கு அதில் அதிருப்தியுண்டானால் அவர்கள் தான் கோர்ட்டில் வழக்குத் தொடரவேண்டும். மற்றப்படி போர்டாருடைய உத்திரவே முடிவானது. மடங்களுக்குட்பட்ட தேவ

ஸ்தானங்கள் மடாதிபதிகளின் ஆதிக்யத்தைவிட்டு வெளிப்படுத்திவிடப் பட்டன வென்றே சொல்லிவிடலாம். மடங்களுடைய வரும்படிகளில், மடஸம்பந்தமான வகையறுக்களின் செலவுக்காக இவ்வளவே போதுமானதென்றும், இவ்வளவு மிகுதியானது (surplus) என்றும் நிர்ணயிக்கும் அதிகாரம்போர்டாருடையது. அவர்களே அந்த மிகுந்த வருமானத்தை எந்தத் துறையில் செலவுசெய்யலாமென்று தீர்மானிக்கவேண்டியவர்கள். அப்படித்தீர்மானிக்கப்படும் விஷயம் மடத்தின் பொதுவான நோக்கத்துக்கு விரோதமா யிருக்கக்கூடாது என்ற ஒருநிபந்தனைதான் உண்டு. இந்த விநியோகத்துக்கு ஆக்ஷேபணை சொல்லுகிறவர்கள் வ்யாஜ்யம்செய்து கொள்ளலாமாம்!

இது தவிர, மடாதிபதிகளே கையொப்பமிட்டு உறுதிமொழியுடன் ப்ரதிவர்ஷமும் வரவு செலவு கணக்குகளை போர்டாருக்கு அனுப்பி அவர்களுடைய அங்கீகாரத்தைப் பெறவேண்டு மென்றும், போர்டார் ஸம்மதித்த திட்டப் (budget) படியே தான் மடாதிபதிகள் செலவுகளைச் செய்யலா மென்றும் போர்டாரபிப்ராயத்தில் மடநிர்வாஹத்தில் த்ருப்திகரமாகவில்லை யென்று தீர்மானிக்கப்பட்ட மடாதிபதியைப் போர்டார் பண ஸம்பந்தமான நிர்வாஹத்திலிருந்து நீக்கி வேறு ஒருவரை நியமித்து விடலாமென்றும், மடங்களின் மொத்த வரும்படி (gross in come)யில் ரூ 100 க்கு $1\frac{1}{2}$ வீதம் போர்டுக்கு வரி கொடுத்து விடவேண்டுமென்றும், இன்னும் பலவிதமாயுமுள்ள நிபந்தனைகள் மசோதாவில் ஏற்பட்டிருப்பது ஏற்கெனவே தெரிந்த விஷயம்.

பகவானைப்போல நாம் பாவிக்கும் ஆசார்ய ஸ்தாநீயர்களான மடாதிபதிகளுக்கு இவ்விதமான பரிபவ நிலைமை வந்ததற்குக் காரணமென்ன? அதை இதுவரையில் கவனியாதது எவர் குற்றம்? இதற்கு ஏதாவது பரிஹாரமுண்டா? என்றிவைபோன்ற ப்ரச்நங்கள் ஆஸ்திகர்களுக்கு ஜநித்து மிகவும் துக்காவஹங்களாயிருக்கின்றன. இதற்கெல்லாம் சுருக்கமான உத்தரமென்னவென்றால், திருமந்திரத்தில் உபதேசிக்கப்பட்ட ஸ்வரூப சிக்ஷை ஒரு இடத்திலும் நடவடிக்கைகளில் ப்ரதிபலிக்காமலிருப்பதும், அதன் காரணமாக ஏற்பட்ட பகவந் நிக்ரஹ ஸங்கல்பமும் தான் என்னத் தட்டில்லை. 'நான் பகவானுக்கே யன்றி எனக்கும் ஒருவனுக்கும் உரியேனல்லேன்; ஒன்றையும் பற்ற நிருபாதிக சேஷியுமல்லேன்' ஒன்றுபதேசிக்கப்பட்டபடியே குரு சிஷ்ய ப்ரபஞ்சங்களில் அஹந்தா மமதா த்யாகங்கள் உண்மையாக நடையாடிவந்தால் நமது மதஸ்தாபநங்களிடத்தில் அந்யர் அணுக முடியுமா? 'சிஷ்யனுடைய ஆத்ம யாத்ரை ஆசார்யாதீனம்; ஆசார்யன் தேஹ யாத்ரை சிஷ்யாதீனம்', என்னும் தர்மத்தை மடாதிபதிகளும் சிஷ்யர்களும் முறையே எம்மட்டில் அநுஷ்டிக்கிறார்கள்? ப்ரஸ்தாப மசோதாவை ஒவ்வொரு மதத்தாரும் தங்கள் தங்கள் மடங்களைப் பற்றவாவது போதுமான அளவில் கண்டித்து ஒழிக்க முன் வந்தார்களா? அந்தந்த மடாதிபதிகளும் தமது சிஷ்ய

ஸமூஹங்களை அரவணைத்து இம்மாதிரியான ஸந்தர்ப்பங்களில் அவர்கள் குருபீடங்களுக்காக எவ்வித த்யாகத்தையும் செய்யும்படியான ப்ரீதி தம்மிடம் வரும்படி நடந்து கொண்டு வந்திருக்கிறார்களா? மட மென்றா லென்ன? குரு சிஷ்ய ஸம்பந்தம் எத்தகையது? குருவுக்கு ஸமர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட த்ரவ்யம் எப்படியாகிறது? குருவினால் சிஷ்யன் பெறும் ப்ரயோஜநம் என்ன? என்பது முதலிய விஷயங்க ளொன்றையும் ஸாமாந்யமாய் ஜநங்கள் அறியார்கள். இந்த மசோதாவில் மடம் என்பதற்குச் சொல்லியிருக்கும் லக்ஷணமே (definition) இவ்வறியாமையை விளக்குகின்றது. மடாதிபதிகள் பொதுவாய், ‘ഉംവതി വാംവബായാഃ ശിഷ്യാണ കൗകിംഹരാഃ’ என்ற கணக்கில் சிஷ்யர்களிடத்தில் பணத்தைப் பிடுங்கித்தாமும் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களுமாக வயிறு வளர்ப்பவர்கள்; பூர்வர்கள் சிஷ்யவர்க்கங்களுடைய ஆத்மோஜ்ஜீவன க்ருத்யங்களுக்காக ஆர்ஜ்ஜித்து வைத்த ஏராளமான த்ரவ்யங்களை அஸத் விநியோகம் செய்பவர்கள்; என்ற மாதிரியான அபிப்ராயங்கள் நெடுநாளாய்க் கனிந்து இச்சமயத்தில் இந்தச் சட்டமாகப் பரிணமித்தன. மடாதிபதிகளும் காலத்தை யநுஸரித்துத் தமது ப்ரவ்ருத்திகளை நடத்துவதில்லை. மடாதிபதிகளின் ப்ரபஞ்சம் முழுவதும், தம்மையும் தம்மைச் சுற்றியிருப்பவர்களையும் தற்காலம் தம் கையிலகப்பட்ட பொருள்களைப் பற்றவும் பர்யாப்தமாகிவிடுகிறது. தமது ஸமூஹம், தமது நாடு, தாம் உட்பட்டிருக்கும் ராஜாங்கம், நாட்டில் மதவிஷயமாயும் ராஜரீக விஷயமாகவும் நடந்துவரும் குழப்பங்கள், தமது சிஷ்யாதிகளுக்கே தம்மளவிலுள்ள மனோபாவம், இத்தகைய காரணங்களினால் தமது ஸ்தாநத்துக்கும் செல்வாக்குக்கும் ஆத்யந்திகமாக நேரிடக்கூடிய ஹிதாஹிதங்கள் இத்யாதிகளை எவரும் கவனித்து வருவதாகக் காணப்படவில்லை. மடநிர்வாஹங்களை ஏற்றுக்கொள்ளும் ஸந்யாஸிகள் லோக சரித்ரத்தையும் போக்கையும் கவனிக்காமலிருக்க முடியாது.

தற்காலம் வடதேசத்தில் ஸீக்கியர்களுக்குள் அகாலிகள் என்னப்பட்ட கக்ஷியார் செய்துவரும் ப்ரவ்ருத்திகளை நம்மடாதிபதிகள் அறிவார்களா? அகாலிகள் என்றால் காலத்துக்கு ப்ரபுவான ஸர்வேச்வரனிடததில் ந்யஸ்த பரர்கள் என்றர்த்தம். அவர்கள் ‘ஸத் ஸ்ரீ அகால்’ என்று மந்த்ர ஜபம் செய்வார்கள். ‘ஸ்ரீமானான ஈச்வரன் ஒருவனே ஸத்யம்’ என்று இதற்கு அர்த்தம். ஸீக்கியர்களுக்குள் அநேக மடங்களும் தேவாலயங்களும் உண்டு. அவற்றின் அதிபதிகளுக்கு மஹந்துக்கள் என்று பெயர். மஹந்துக்கள் மடாலயங்களுடைய ஏராளமான ஐச்வர்யங்களை ஸ்வேச்சா விநியோகம் செய்து கொண்டு சிஷ்யவர்க்கங்களுடைய அபிப்ராயங்களைத் திரஸ்கரித்தே வந்தார்கள். ஜநங்களுக்குள் நாளடைவில் அத்ருப்தி மிகுந்து, இம்மஹந்துக்களை எப்படியாவது வெளியேற்றி மடங்களைச் சீர்திருத்த வேண்டு மென்னும்

எண்ணம் மிகுந்துவிட்டது. அதற்காக ஸத்யாக்ரஹம் என்னும் வ்ரதத்தைக் கொண்டார்கள். அதாவது ப்ராணபர்யந்தமான அபாயம் வந்தாலும் கூடத் தாம் ஆரம்பித்த நற்கார்யத்தில் பிடிவாதம் குறையாமலிருத்தல். இப்படிப்பட்ட தீர்மானத்துடன் நிராயுதர்களாயும் தமக்குப் பிறர் செய்யும் துன்பங்களை எதிர்க்காமலும் குருத்வாரத்தில் திரளாகப் புக ஆரம்பித்தார்கள். மஹந்துவும் தற்காப்புச் செய்துகொள்ளும் முறையில் இவர்களைத் தடுக்க ஆள்கள், துப்பாக்கி, மண் எண்ணெய் முதலியவைகளைத் தயார் செய்து கொண்டு வந்து அகாலிகளைத் தடுத்துப் பலர்க்கு உயிர்ச்சேதமும் விளைவித்தார். அவ்வளவையும் ஸஹித்துக்கொண்டு அகாலிகள் தங்கள் முயற்சியில் தளர்வற்றவர்களா யிருந்தார்கள். முடிவில் ஷை மஹந்துவும் இன்னும் சிலரும் கொலைக்குற்றத்துக்காக ந்யாயஸ்தலங்களில் விசாரிக்கப்பட்டார்கள். மேல் விவரங்களையெல்லாம் ஸமாசாரப் பத்ரிகைகளில் நமது நண்பர்கள் படித்திருப்பார்கள். இந்த ஸம்பவத்துக்குப் பிறகு வேறு அநேக மஹந்துக்கள் தங்கள் தங்கள் மடங்களில் சிஷ்யவர்க்கங்களை ஆவர்ஜநம் பண்ணவும், அவர்கள் அபிப்ராயங்களுக்குச் செவிகொடுக்கவும் துவக்கி விட்டார்களென்றும் அறிகிறோம்.

தென்தேசத்து மடங்களில் சைவஸித்தாந்த மடங்களின் நிர்வாஹ விஷயத்தில் சைவர்களான ப்ராம்மண இதரர்களுக்கு நெடுங்காலமாய் அத்ருப்தியிருக்கிறதென்று தெரியவருகிறது. ஆங்கிலப் படிப்பில் மிகுந்தவர்களில் அநேகர் இப்போது மசோதாவிலிருக்கும் நிர்ப்பந்தங்கள் போதாவென்கிறார்கள் ; தனிப்பட்ட மடங்களுக்கு மட்டும் ஒருசட்டம் செய்யமுடியாதாகையால் ப்ராம்மண மடங்களையும் சேர்த்தோமென்று மந்திரிக் கக்ஷியில் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ப்ராம்மணர்க்குள்ளும் மடநிர்வாஹங்களில் பரிஷ்காரங்களநேகங்கள் ஆவச்யகமென்னும் நினைவுண்டு. சில வர்ஷங்களுக்குமுன் 'ஸ்ரீ அஹோபிலமட சிஷ்யஸபை' ஏற்பட்டதே இதற்கு அடையாளம். அந்த ஸபையார் சிஷ்ய தர்மத்தில் ஒருகுறைவு மின்றியே, ப்ரார்த்தனையை முன்னிட்டுக் கைங்கர்ய புத்தியாலே மடத்தின் முன்னேற்றத்துக்காக ஸ்ரீஸ்வாமியுடன் ஒத்துழைப்பதாக முன்வந்தார்கள். இந்த ப்ரயத்நம் பலித்து ஷை குரு சிஷ்யர்களுக்குள் ஒரு ஐகமத்யமும் பரஸ்பர ஹிதாந்வேஷண சித்தவ்ருத்தியும் த்ருடமாக்கப்பட்டிருந்தால், இந்தமடத்தை இந்த மசோதா தானே விலக்கியிருக்கக்கூடும் ! இப்படியே மற்ற ப்ராம்மண மடங்க ளளவிலும் ஜநாபிப்ராயங்களைப் பலவாறாக நாம்கேட்டிருக்கின்றோம்.

மடங்களில் சோம்பரான ப்ராம்மணரின் போஜநம் தவிர வேறு ஒரு நலத்தையும் கண்டிலோமென்பது வெகு ஸாதாரணமான வதந்தி. ஒரு மடத்து ஸ்வாமி ப்ராம்மண போஜனத்தின் காரணமாகப்பட்ட கடன் அவர் பின் பட்டத்துக்கு வந்தவரைக் கட்டுப்படுத்தாதென்று சென்னை ஹைகோர்ட்

டில் தீர்மானமாயிருப்பதைச் சில மாதங்களுக்கு முன் தீபிகையில் குறிப்பிட்டோம்! மதப்ரவசநம் பண்ணுதல், பூர்வ க்ரந்தங்களை லோபமடையாமல் சேகரித்து ப்ரசுரித்தல், சிஷ்யவர்க்கங்கள் நிரம்பியுள்ள ஸ்தலங்களில் ஸ்வஸம்ப்ரதாய போதகங்களான பாடசாலைகளை நிர்மாணம் செய்தல், பலவிடங்களிலுள்ள மடஸொத்துக்களை அந்யாக்ராந்தமாகாமற் பரிபாலித்தல், த்ரவ்யார்ஜ்ஜநம் மட்டில்லாமல் சிஷ்யவர்க்கங்களுடைய அப்யுதயச்ரேயஸ்ஸுக்களுக்காக அவச்யமான ஸாதநங்களை யுண்டாக்குதல் முதலியவைகளில் மடாதிபதிகளின் ப்ரயத்நங்கள் மிகவும் குறைவாயிருப்பதே மடங்களைச் சட்டத்துக்குட்படுத்தவேண்டு மென்போருக்குப் போதுமான ஸமாதானமாயிருக்கிறது.

இப்படி நெடுங்காலமாய் மடாலயங்களைப் பற்ற உண்டாயிருக்கும் அபவாதாதிகளின் பலனைத் தலைவலிபோய்த் திருகுவலி வந்த கணக்கில் வந்திருக்கும். இம்மசோதா ஒழியவேண்டுமானால், மடங்களும் ஆலயங்களும் ந்யாயமான ஒரு ஒழுங்கில் கட்டுப்பட ஸம்மதிக்கவேண்டும்; அவைகளின் முன்னேற்றத்தைப்பற்ற அந்தந்த ஸமூஹத்தாரில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஸ்வார்த்தபரதையில்லாத உண்மையான அபிமானம் உண்டாகவேண்டும்; எல்லாவற்றுக்கும் முதற்காரணமான ஆஸ்திக்யமும் ஐகமத்யமும் வ்ருத்தியாகவேண்டும். இதற்குப் பொறுப்பாளிகள், முக்யமாய் ஆசார்யஸ்தாநங்களை வஹிக்கும் மடாதிபதிகள். இனியாவது அவர்கள் பலவிடங்களிலிருக்கும் சிஷ்யவர்க்கங்களைக் கூட்டி ஆலோசனை செய்து பரஸ்பர ஹிதைஷிகளாய் மட பரிபாலன விஷயமான வ்யவஸ்தைகளைத் தமக்குள் ஏகோபித்து த்ருப்திகரமாக ஏற்பாடு செய்துகொண்டால் இம்மாதிரியான மசோதாக்களிலிருந்து தப்பித்துக்கொண்டு, மடாதிபதிகள் தங்களுடைய கௌரவமும் செல்வாக்கும் எப்போதும் போல் சிறப்பாகவே நடக்கக் காண்பார்கள் என்பது நமது துணிவு. இதுதான் இப்போது நேர்ந்திருக்கும் விபத்துக்கு ஆத்யந்திகமான பரிஹாரம். தாத்காலிகமாகத் தேடவேண்டிய பரிஹாரங்களும் சிலவுண்டு. இதுவரையில் செய்திருக்கவேண்டிய தாத்காலிக சிகித்ஸைகளை மடாதிபதிகள் சரிவர நடத்தியிருந்தால் இந்த மசோதா நிறைவேறியிருந்தாலும் அதன் பாதகாம்சங்கள் பல அடிபட்டுப்போயிருக்கும். அதற்கு ராஜப்ரதிநிதியின் அங்கீகாரம் கிடைத்துவிடுமுன், அவரிடம் முறையிட்டுக்கொள்வது ஒரு ப்ரதான தாத்காலிக சிகித்ஸை. மடாதிபதிகளெல்லாம் ஏகோபித்து மடஸம்ரக்ஷணஸமாஜமொன்றை ஏற்படுத்தித் தங்களுடைய நிரந்தரமான ரக்ஷணத்தை அதன்மூலமாக நிலைநிறுத்திக் கொண்டு வரவேண்டும். இதற்காகக் காலதாமதமின்றி ஒருஸ்தாபநத்தை யுண்டாக்கவேண்டிய தவச்யம். இதில் செலவாகும் பணம் மிகவும் ப்ரயோஜநகரமானது. இப்போது தப்பினாலும் கூட, மடாதிபதிகளுக்கு இனி யதேச்சாதிகாரமென்பது நெடுநாள் நடக்காது என்பது ஸித்தம். சென்ற சில வர்ஷங்களாக ஐரோப்பாவில் யதேச்சாதிகாரிகள் என்று நினைத்துக் கொண்

டிருந்த எவ்வளவு அரசர்கள் தமது பதவிகளை யிழந்து,' கயாசோஷா நாஸ யிவாநு ' என்றபடியே அவர்கள் ராஜ்யமாண்டது வெறும் கதையாய் விட்டது! உலகத்திலுள்ள மஹம்மதியர்களுக்கெல்லாம் குரு ஸ்தானமாய் ஏகாதிபதியென்றும் ஸாக்ஷாத் மஹம்மதுவினுடைய வம்சபரம்பரையினரென்றும் பெயர் பெற்று விளங்கிய கலிபா வானவர்(Kalifa) துருக்கியில் ஜநக்கக்ஷியினரின் முன் தன் ஸ்தாநத்தையிழந்த வ்ருத்தாந்தத்தைச் சில தினங்களுக்குமுன்னே தானேபடித்தோம்! திருவாங்கூர் ராஜ்யத்தில் வைக்கமென்னுமிடத்தில் கோவிலைச்சுற்றியிருக்கும் வீதிகளில் தீண்டாச்சாதியார் ஸத்யாக்ரஹ வ்ரதம் பூண்டு முதன் முதலாக நுழைய எத்தனப்படுவதையும் கேட்கிறோம்! இப்படிக் காலகதியிருப்பதால் மடாதிபதிகளும் தம்மட்டில் தாம் ஏதோ பந்தோபஸ்தாயிருப்பதாய் நினைத்துவிடக்கூடாது, 'ஸஜெஸக்தி கலௌ யுகே' (கலியுகத்தில் ஸங்கத்தினால் சக்தியேற்படுகிறது) என்னும் ந்யாயம் நாளுக்கு நாள் த்ருடப்படுகிறதைக் காணலாம். ஸங்கமாய்ச் சேராத ஸமூஹத்தார் பலபடிகளில் அழிவார்கள் என்பது நிச்சயம்.

இந்த ஸங்கத்தின் மூலமாக எப்போதும் தங்களுடைய ஹிதங்களை மடங்கள் தேடிக்கொள்ளலாம். முதன் முதலாக இடைவிடாத ப்ரசாரவேலையை எங்கும் நடத்தி அந்தந்த ஸதலங்களிலிருந்து சட்ட ஸபைக்குத்தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட மெம்பர்களிடம் வாக்குவாங்கி இந்தச் சட்டத்தை ஒழிக்க (Repeal) வேறு ஒரு மசோதா கொண்டு வரும்படி செய்யலாம். தங்கள் அக்கரைகளைக் காப்பாற்றத் தம் ப்ரதிநிதி யொருவரையாவது சென்னை ஸபைக்கும் டில்லி ஸபைக்கும் முறையே தெரிந்தெடுத்தனுப்ப அநுமதிகேட்கலாம். கோர்ட்டு மூலமாய்த் தற்காப்புச் செய்துகொள்ளும் முறைகளை இதன்மூலமாய் நாடலாம். சுருங்கச் சொல்லில் மடங்களுடைய சாச்வத ஸம்ரக்ஷணத்துக்கு இது ஒரு அத்விதீயமான ஆயுதமாகுமென்பது திண்ணம்.

மடநிர்வாஹ ஸ்தாநத்துக்குள்ள கௌரவத்தில் பரிவினால் நாமிவ்வளவு தூரம் எழுதப்புகுந்தோம். இதனால் அவைகளை வஹிக்கும் பெரியோர்களிடத்தில் சிறிதும் நாம் அபசாரப்பட நினைக்கவில்லை யென்பதை ஸவிநயமாக விஜ்ஞாபித்துக் கொள்கிறோம்.

அபிப்ராய பேதங்கள்.

பத்ரிகை மூலமாக விவாதப்பட்ட விஷயங்களைச் சர்ச்சை செய்வது, ஐரோப்பிய ரிடமிருந்து நாம் கைக்கொண்ட ஸம்ப்ரதாயம். ஒருவிஷயத்தைப் பற்றிய அபிப்ராய பேதங்களெல்லாவற்றிற்கும் தடஸ்தமான எந்தப் பத்ரிகையும் இடம் கொடுக்கவேண்டு மென்பது அதில் ஓர் ப்ரதான அம்சம். அப்படி இடம் கொடுப்பதினாலேயே எந்தவித அபிப்ராயத்தையாவது பத்ரி

கையின் நிர்வாஹகர்கள் அங்கீகரித்ததாக ஏற்படாது. பத்ரிகையில் ப்ரசுரித்து விட்ட மாத்திரத்தினாலேயே ஒருவருடைய அபிப்ராயம் ஸித்தாந்தமாய்விட்ட தென்றாவது, பொதுவாய் ப்ரமாணமாகப் பரிக்ரஹிக்கப்பட்ட தென்றாவது ஆகாது. நாநாவிதங்களான பராமர்சங்களைப் பத்ரிகையை வாசிப்போர்க்குத் திரட்டிக்காட்டுவது தான் அதன் பலன். அவைகளிலுள்ள ஸாராஸாரங்களைத் தமது உணர்ச்சிகளுக்கேற்ப ஆக்ஷேபிக்கவோ அநுமோதிக்கவோ எவர்க்கும் அவகாசமுண்டு. எந்தவித அபிப்ராயத்தையாவது சிலர் இசையாததை யிட்டுப் பத்ரிகையில் ப்ரசுரிக்காம லிருக்கவொண்ணாது. அப்படிச்செய்வது ப்ரஸித்த பத்திரிகைகளின் ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு விருத்தமென்று கருதப்படும்.

இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தை நமது தீபிகையும் அநுஸரித்து வருகிறது. இதில் ப்ரசுரிக்கப்படும் சில வ்யாஸங்களைப் பற்றிய ஸம்வாதங்கள் நமக்கு எட்டியிருக்கின்றன. கீழ்ச்சொல்லியதே அவற்றிற்கு ஸமாதானம். நம்மைச்சுற்றிலும் நடக்கும் ப்ரபஞ்ச வ்ருத்தாந்தங்களை நிமிர்ந்து பார்க்காமல் 'கூபகூர்ம' (கிணற்று ஆமை) ந்யாயத்தில் நம்மையே பார்த்துக்கொண்டு ரமிக்கும் காலம் போய்விட்டது. நமது ஸமூஹமும் ஸமூஹதர்மமும் வெளிவேஷம் மட்டிலல்லாமல் உண்மையான ஜீவகருணையுடன் இருக்கவேண்டுமென்று ஆசாஸிப்பவர்கள் ஸ்வரக்ஷணத்துக்காகப் பிறர் அபிப்ராயங்களைத் தாராளமாகச் சொல்லக் கேட்கவேண்டியது இன்றியமையாததென்பதை நம்மாலியன்றமட்டில் வற்புறுத்தத் துணிந்தோம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயமும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் உபகாரமும்.

(மஹாவித்வான் பண்டித ரத்நம் ஸ்ரீ. உ. வே. ல. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.)

(முன் தொடர்ச்சி)

7. சாஸ்த்ரம் ஏகமென்பதற்கு மூலம்.

வேதத்தின் இரண்டு பாகங்களும் சேர்ந்து ஒரே சாஸ்த்ரம் என்ற நமது ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு மூலம் எதுவென்றால், ஸாத்வத ஸம்ப்ரதாயமென்றும், பாகவத ஸம்ப்ரதாயமென்றும், பக்தி ஸம்ப்ரதாயமென்றும் ப்ரஸித்தமான ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஸம்ப்ரதாயமேதான். 'पञ्चरात्रस्य कृत्स्नस्य वक्ता नारायणः स्वयम्' என்று பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரம் முழுவதுக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் தானே ப்ரவர்த்தகனானால், 'ஹம்ஸமத்ஸ்ய, ஹயக்ரீவ, நரநாராயண, கீதாசார்யாதி அவதாரங்களால் தானே

வெளி நின்று’ என்றருளிச்செய்யப்பட்டதைப்போல், அவதார ரூபமாய் ஸ்ரீமந்நாராயணன் சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகராயிருக்கவேண்டும். நாரதாதிகளுக்குபதேசம் பண்ணியிருக்கும் வ்ருத்தாந்தங்களைப் பராமர்சித்தால் இது அஸம்பாவிதமென்று சங்கை வராது. மஹாபாரதத்தில் திருநாராயணீயத்தில் (அத். 358.) ‘ஸமுபோடேஷ்வநீகேஷு குருபாண்டவயோர் ம்ருதே । அர்ஜுநே விமநஸ்கே ச கீதா பகவதா ஸ்வயம் ॥ .... கதிதோ ஹரிகீதாஸு ஸமாஸவிதிகல்பித: ॥ (கௌரவர்களுடையவும் பாண்டவர்களுடையவும் யுத்தத்தில் சேனைகள் யுத்த ஸந்நத்தரான அளவில் அர்ஜுனன் மனதில் மாறுபாடடைந்தபோது பகவான் தன்னாலேயே இந்தத் தர்மம் சொல்லப்பட்டது.................இந்தத் தர்மம் சுருக்கமாகவும் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டதாயும் பகவானுடைய பல உபதேசங்களில் சொல்லப்பட்டது). இத்யாதி வாக்யங்களைப் பார்த்தால் பகவானுடைய சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகத்வமும் ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகத்வமும் ஸ்பஷ்டமாகின்றன.

இப்படி ஸர்வேச்வரன் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸாத்வத (பாகவத) ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகனாய், தானும் ப்ராதாவான ஸங்கர்ஷணனும் (பலராமனும்) புத்ர பௌத்ரர்களான ப்ரத்யும்ந அநிருத்தாதிகளும் பரம்பரையாக ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தக ஆசார்ய பீடாதிபதிகளாயிருந்தார்கள் என்று நிர்ணயிக்கலாம். ‘ஸாத்வதம் விதிமாஸ்தாய கீத: ஸங்கர்ஷணேந ய: ॥ த்வாபரஸ்ய யுகஸ்யாந்தே ஆதௌ கலியுகஸ்ய ச ॥’ (த்வாபரயுகத்தின் கடைசியிலும் கலியுகத்தின் ஆரம்பத்திலும் ஸாத்வத விதியை யநுஸரித்து ஸங்கர்ஷணனால் யாதொன்று உபதேசிக்கப்பட்டதோ) என்பது முதலான ப்ரமாணங்களினால் ஸங்கர்ஷணர் ஸ்ரீஸாத்வத ஸம்ஹிதா சாஸ்த்ர கர்த்தாவாக விருந்தாரென்று ஸ்பஷ்டமாகிறது. ப்ரத்யும்ந அநிருத்த ஸம்ஹிதைகளும் ப்ரகாசமாகவே யிருக்கின்றன. இவர்கள் லீலாசரித்ர நடநத்தை மட்டுமல்லாமல் ஆசார்ய க்ருத்யத்தையும் செய்து வந்தார்கள் என்று தெரியவருகிறது.

8. தேவதாகாண்டம்.

பூர்வ மீமாம்ஸையின் பின்பாகமாகிய தேவதாகாண்டத்தை இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தை அநுஸரித்துத்தான் ஸங்கர்ஷ காண்டம் அல்லது தைவீ மீமாம்ஸை என்கிறது. இது காசக்ருத்ஸ்நரால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டு ஜைமினியால் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டு, அதனால் பூர்வ மீமாம்ஸையையும் (கர்மகாண்டம்) உத்தர மீமாம்ஸையையும், (ஜ்ஞாநகாண்டம்), ஒரு சாஸ்த்ரமாக நிரூபணம் செய்தது. அதாவது, ‘விக்ரஹோ ஹவிராதாநம் யுகபத் கர்மஸந்நிதி: । த்ருப்தி: பலப்ரதாநம் ச தேவதாநாம் ந வித்யதே ॥’

(தேவதைகளுக்குச் சரீரமாவது, ஆஹுதி செய்யும் ஹவிஸ்ஸுகளைப்பெற்றுக் கொள்ளும் சக்தியாவது, ஒரே காலத்தில் கர்மங்கள் செய்யப்படும் இடங்களிலெல்லாம் ஸாந்நித்யம் பண்ணும் யோக்யதையாவது, ஹோமத்தால் த்ருப்தியடைவதாவது, பலங்கொடுக்கும் தன்மையாவது. கிடையாது) என்று அசேதந தேவதா வாதம் முற்காலத்தில் ப்ரபலமாயிருந்தது. இந்த ஸித்தாந்தத்தின் பரீவாஹந்தான் ப்ரதிமா தேவதா வாதம். அதுதான் ப்ரஸித்தமாய் லோகாயத மதமாயிற்று. இதையெல்லாம் நிரஸித்து ஸ வெதந ஸாநுக்ரஹ ஸ ஶக்தி தெவதா நிர்ணயத்துக்காகவும் (தேவதைகள் சைதன்யமுடையவர்கள், பலங்கொடுக்கக்கூடியவர்கள், சக்தியுடையவர்கள் என்று நிர்ணயிக்கவும்) ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வ சக்தனாய்ப் பரமகாருணிகனாயிருக்கும் பரதேவதையை நிர்ணயிப்பதற்காகவும் இந்தத் தேவதாகாண்டம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்று. 'ஸூர்வை ஊஜை தெஹூீ தஜ வாஸந வஞவர்கம் ॥ ஹஞ்ச தெவதா காண்டெதெவதாநாம் தா கஷ்தெ ॥' (தேவதா காண்டத்தில் முதலில் தேவதைகளுடைய ஸ்வரூபம், அவர்களுடைய பேதம், அவர்களுடைய உபாஸநம், அதன் பலம் ஆகிய இவையெல்லாம் சொல்லப்படுகின்றன) என்கிற ப்ரமேயமுள்ள தேவதாகாண்டத்தில், 'ஊஜெஹாள தஜஶர்நாக, ஸ விஷ்ணராஹ ஹிதம் ப்ரஹ்ம த்ராவக்ஷதெ தம் ப்ரஹ்ம த்ராவக்ஷதெ' (முடிவில் இவ்வாராதனங்களெல்லாம் ஹரியினிடத்தில் சேர்கின்றன. அவனை விஷ்ணு என்றல்லவோ ச்ருதி சொல்லுகிறது) அவனைத்தான் ப்ரஹ்மமென்கிறார்கள். அவனைத்தான் ப்ஹ்மமமென்கிறார்கள். இத்யாதி ஸூத்ரங்களால் ஸாமாந்ய விசேஷ சப்தங்களாலே (பொதுப் பெயர்களினாலும் குறிப்பிட்ட பெயரினாலும்) பரதேவதை இன்னாரென்று காட்டப்பட்டது. இந்தக் காண்டத்துக்குக் கர்த்தாவாகிய காசக்ருத்ஸ்நரைப் பாதராயணாசார்யர் அங்கீகரித்திருக்கிறார். இவ்விருவரும் ஏக அபிப்ராயமுள்ளவர்கள் என்பது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் வ்யக்தம்.

ஆகையால் பூர்வ உத்தர மீமாம்ஸைகளுக்கு கடகமாக (ஒன்று சேர்க்கும் தன்மையதாக) ஸங்கர்ஷகாண்டம் ப்ரவ்ருத்தமாயிருக்கலாம். இதற்கு 'ஸங்கர்ஷ' வென்கிற பெயர் ஸங்கர்ஷண ஸித்தாந்தமாகிற பாஞ்சராத்ர ஸம்ப்ரதாயமாக வந்திருக்கலாம். த்வைத ஸித்தாந்த பாஷ்யகாரராகிய பூர்ணப்ரஜ்ஞாசார்யரும் தைவீ மீமாம்ஸையில் இரண்டாவது அத்யாயத்தை சேஷர் செய்தாரென்று அநுவ்யாக்யாநத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் இதை சேஷராகிய ஸங்கர்ஷணர் செய்தார் என்று ஊஹிக்க வழியுண்டு. பூர்வ உத்தர பாகங்களை இழுத்துச்சேர்த்து நிறுத்தியிருப்பதால் ஸங்கர்ஷ சப்தம் உசிதமென்றும் சொல்லலாம்.

இந்தத் தைவீ மீமாம்ஸை அநாதியென்பதை மாண்டூக்ய உபநிஷத் காரிகையைச் செய்த கௌட பாதாசார்யரும் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆகையால் இந்த ஸம்ப்ரதாயம் அநாதியாயிருந்ததென்பதும், காலவசத்தால் விசதமில்லாமல் மறைந்திருந்து ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் அது மறுபடியும் விசதமாக்கப்பட்டதென்பதும் விவாதமற்ற விஷயம்.

9. ஆகம ப்ராமாண்யம்.

இந்த ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு அஸாதாரண ப்ரமாணங்களான ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஆகமங்களை ப்ரமாணமல்லவென்று சிலர் வாதித்ததினால் வந்த உபரோதத்தை ஸ்ரீயாமுநாசார்யர், ஆகம ப்ராமாண்யம் மஹாபுருஷ நிர்ணயம் முதலான க்ரந்தங்களால் பரிஹரித்து ஸம்ப்ரதாயத்தை நிலைநிறுத்தினர். ஆனாலும் இது ஔபநிஷதமல்ல (உபநிஷத்துக்களில் நிலை பெற்றதல்ல), கேவலம் ஆகமங்களால் மட்டும் சொல்லப்பட்டது என்ற ஆக்ஷேபங்கள் இருந்துகொண்டேயிருந்தன. இத்தகைய உபரோதங்களை நீக்குவதற்காகவே ப்ரஸ்தான த்ரய பாஷ்யம்முதலிய க்ரந்தங்களை ஸ்ரீபாஷ்யகாரரருளிச்செய்தது.

10. ப்ரபத்தி.

இவைகளில் முக்கியமாய்ப் பரதேவதா பாரமார்த்ய நிர்ணயத்துக்காக இவரங்கீகரித்தது 'கௌஷீதக்யுபநிஷத்'. இதன் ஸாராம்சத்தைத்தான் ஆழ்வார்கள் அநுஸந்தித்தது.

1. 'इन्द्रं शरणं प्रपन्नो भूवम्' (சாந்தோக்யம்)—இந்திரனை (எல்லாவற்றையும் நியமனம் பண்ணும் பகவானை)ச் சரணமடைந்தேன்.

2. 'मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये' (ச்வேதாச்வதரம்) மோக்ஷத்தை விரும்பிச் சரணமடைகிறேன்;

3. 'यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः' 'यदासौ प्रसा[illegible] जुष्टं यदा पश्यति' (கடோபநிஷத்)—யாதொருவனையே பகவான் அங்கீகரிக்கிறானோ அவனால் அடையக்கூடியவன்;

எல்லாவற்றையும் படைத்த ஈச்வரனுடைய அநுக்ரஹத்தினால் சரணமடைந்தவனாகக் காணும்போது,

என்பது முதலான வாக்யங்களைப் பார்த்தால் ப்ரபத்தி, சரணாகதி, சரணம், அநுக்ரஹம், ப்ரஸாதம் முதலியவைகளெல்லாம் உபநிஷத்துக்களிலேயே பேசப்பட்டவை என்று ஏற்படுகிறது. இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தை

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் விசதமாக்கித் தாமனுஷ்டித்துப் பிறர்களுக்கு உபதேசித்து க்ரந்தங்களையும் அருளிச்செய்தபடியால் இதற்குப் பகவத் ராமாநுஜ தர்சநமென்று பெயர் வந்தது.

11. ஸாராம்சம்.

இந்த மார்க்கமும் ஔபநிஷத் மார்க்கமும் விபிந்ந (வெவ்வேறு) ப்ரஸ்தாநங்களென்று வந்த தூஷணத்தை நிராகரித்து அவை அபிந்நங்கள் (வெவ்வேறல்ல) என்கிற அநாதி ஸம்ப்ரதாயத்தை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் நிலைநிறுத்தினர். இது அநாதிஸித்தம், வாஸுதேவ ஸம்ப்ரதாயஸித்தம் என்னும் அம்சம் முன்னாலேயே நிரூபிக்கப்பட்டது.

இந்த ரஹஸ்யத்தை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பாஞ்சராத்ராதிகரணத்தில் நிரூபித்தருளினர். அதாவது, 'ஸாங்க்யம் யோகம் பாஞ்சராத்ரம் வேதாரண்யகமேவ ச। பரஸ்பராங்காந்யேதாநி பஞ்சராத்ரம் து கத்யதே ।' என்னும் மஹாபாரத வசந தாத்பர்ய நிரூபணத்தால் எல்லா சாஸ்த்ரங்களுடையவும் அர்த்த ஸங்க்ரஹம் ஸ்பஷ்டமாகிறது. எப்படியென்றால், ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரத்தில் தத்வங்களுடைய ஸ்வரூபம் நிரூபணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. யோக சாஸ்த்ரத்தில் யமம் நியமம் முதலிய அஷ்டாங்க த்யாநயோகம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேதத்தில் யஜ்ஞயாகாதி ரூபமான கர்ம ஸ்வரூபம் நிரூபிதமாயிருக்கிறது. ஆரண்யகத்தில் (உபநிஷத்தில்) ஜகத்காரண வஸ்துவான பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் உபதேசிக்கப்படுகிறது. இவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் அங்காங்கி பாவத்தால் ஏகத்வம் (ஒன்றாயிருத்தல்) வந்தால் பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ர ப்ரமேயம் ஸித்தமாகும். அதாவது, ஸாங்க்யத்தில் சொல்லும் தத்வங்கள் ஸ்வதந்த்ரங்களல்ல, பகவானுக்குப் பரதந்த்ரங்கள்; யோகத்தில் சொன்ன த்யாநம் ஜீவவிஷயமல்ல, பரப்ரம்ம விஷயமாக அறியவேண்டும்; வேதத்தில் சொல்லும் கர்மங்கள் ஸ்வர்க்காதி ஸாதநங்களும் ஸ்வதந்த்ரங்களுமல்ல. பகவதாராதன ரூபமாய் வேண்டியவர்களுக்கு வேண்டிய பயனைக் கொடுக்கத்தக்கவை என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்றபடி. இந்த ப்ரகாரமாக எல்லா ஸித்தாந்தங்களுக்கும் ஸாமரஸ்யம் பண்ணி ரஹஸ்ய அம்சத்தை உபதேசிக்குமது (ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரமென்னும்) பகவத் சாஸ்த்ரம். இப்படி ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதால், இந்த ஸம்ப்ரதாயம் பகவானால் பரிக்ரஹிக்கப்பட்டதாய் அநாதியாயிருப்பதால், இவ்விஷயத்தில் துர்வாதங்கள் ஒன்றுக்கு மவகாசமில்லை.

ஸ்ரீராமாநுஜோ விஜயதே யதிராஜ ராஜ: ॥

ஶ்ருதி ப்ராமாண்யம்.

(ஸ்ரீ. உ. வே. ஸ்ரீசைலசக்ரவர்த்தி, பீ. ஏ.)

அவதாரிகை.

அவாப்தஸமஸ்த காமனாய், ஸகலகல்யாண குணாத்மகனாயிருக்கும் ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரன், ஸ்ரீவைகுண்டம் என்கிற திவ்யலோகத்தில் திருமாமணிமண்டபத்தில் ஸ்ரீபூமிநீளாஸமேதனாய் ரத்நஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருந்து, நித்யர்களாலும் முக்தர்களாலும் இடைவிடாமல் கைங்கர்யம் செய்யப்பெற்று, அநவரதம் பரிசரிக்கப்பட்ட தாமரைத்தாள்களை யுடையவனாய், அவர்கள் போலவே தம் பாதபத்மஸேவைக்கு அர்ஹர்களாயிருந்தும் அதை இழந்து, ப்ரளயகாலத்தில் உரைமெழுகில் பதிந்தஸுவர்ண கணம்போல், ப்ரக்ருதியில் லயித்து ஞானம் குன்றியிருக்கும் ஜீவர்களைப்பார்த்துக் கிருபைகூர்ந்து, மஹத், முதலிய ஸ்ருஷ்டிக்ரமத்தில் அவர்களுக்குத் தன் பாதாரவிந்த ஸமாச்ரயணத்திற்கு உசிதங்களான கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்தும், அவைகளைக்கொண்டு அவர்கள் உஜ்ஜீவிக்காமல் நதியைத்தாண்டுவதற்காகக் கொடுக்கப்பட்ட ஓடங்கள்மீதுஏறி நதிவேகம் போனபோக்கிலேயே சென்று கடக்கமுடியாத மஹாஸமுத்ரத்தை யடைவார்போல, அந்தக்கரணகளேபரங்களைக்கொண்டே விஷயஸுகங்களில் மேன்மேலும் பற்றுதல்வைத்து அவற்றையே அநுபவித்துக்கொண்டு இந்தஸம்ஸார ஸாகரத்தில் மூழ்கியிருக்குஞ் சேதனர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேண்டி அவர்கள் நன்மை தீமைகளை யறியும்பொருட்டு ஆதியந்தமில்லாததாயும், விச்சேதமற்ற பாடஸம்ப்ரதாய முள்ளதாயும், ப்ரமாதம்முதலிய தோஷலேசகந்தமுமில்லாததாயுமிருக்கும் வேதமென்னும் சாஸ்திரத்தை ப்ரவ்ருத்திப்பித்தான்.

அந்த சாஸ்த்ரமானது, பரமபுருஷாராதனம்என்கிற புண்ய கர்மாவைச் செய்தால் அவனுடைய அநுக்ரஹத்தால் ஸுகரூபபலம் கிடைக்குமென்றும், அதற்கு வித்யாஸமாய்ப் பாபரூபமானகர்மாவைச்செய்தால் அவனுடைய நிக்ரஹத்தால் துக்க ரூபபலம் கிடைக்குமென்றும் சொல்லுகிறது. வேதம் கர்மகாண்டமென்றும் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் இரண்டுபாகத்தோடு கூடியது. ஆராதநரூபமான கர்மத்தை ப்ரதிபாதிப்பது பூர்வகாண்டம். ஆராதிக்கப்படும் ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிப்பது உத்தரகாண்டம்.

ஶ்ருதி முதலிய பதங்களின் அர்த்தம்.

இவ்விதம் இரண்டு பாகங்களான கர்மப்ரஹ்மகாண்டங்களோடு கூடியதாய் அதனால் ஒரேசாஸ்திரமாயிருக்கும் ஶ்ருதியென்றும், நிகமமென்

றும், ஆகமமென்றும், ஆம்நாயமென்றும், ஸமாம்நாயமென்றும், சந்தஸ் ஸென்றும், ஸ்வாத்யாயமென்றும், அநுஶ்ரவமென்றும், த்ரயீஎன்றும் சொல்லப்பட்ட அக்ஷரராசிரூபமான சாஸ்த்ரமானது இன்னாரால் இக்காலத்தில் செய்யப்பட்டதென்று சொல்லமுடியாததும், நமது ஸூர்யமதத்திற்கும், தர்மாநுஷ்டானங்களுக்கும், சட்டத்திற்கும், தத்வநிர்ணயத்திற்கும் மூலமாய் நெடுங்காலமாய் வழங்கிவருவதென்பதும் ஆஸ்திகர்களனைவருக்கும் தெரிந்த விஷயம். 'ஶ்ரூயதே நித்யமிதி ஶ்ருதி:' (என்றைக்கும் கேட்கப் படுவதால் ஶ்ருதியென்று பெயர்). 'விந்த்யந்தே ஜ்ஞாயந்தே லப்யந்தே வா ஏபிர் தர்மாதி புருஷார்த்தா இதி வேதா:' (தர்மம்முதலிய புருஷார்த்தங்கள் கிடைப்பதால் வேதமென்று பெயர்) 'ப்ரத்யக்ஷேணாநுமித்யா வா யஸ்தூபாயோ ந புத்யதே । ஏதம் விதந்தி வேதேந தஸ்மாத் வேதஸ்ய வேததா ॥' ப்ரத்யக்ஷாநுமானங்களால் அறியமுடியாத உபாயத்தைத் தெரிவிப்பதால் வேதமென்றுபெயர். இதை மூலமாய்க்கொண்டதால் ஸ்ம்ருதிகளுக்கும் சாஸ்த்ரமென்று பெயர். 'ஶிஷ்யதே உபதிஶ்யதே அநேநேதி ஶாஸ்த்ரம்'—'ஶாஸநாச் சாஸ்த்ரம்' ப்ரவ்ருத்தி தர்மங்களையோ அல்லது நிவ்ருத்திதர்மங்களையோ எது உபதேசிக்கின்றதோ, அது நித்யமானாலும் உண்டானதாயிருந்தாலும் அதற்குச் சாஸ்திர மென்றுபெயர். 'ப்ரவ்ருத்திர்வா நிவ்ருத்திர்வா நித்யேந க்ருதகேந வா । பும்ஸாம் யேநோபதிஶ்யேத தச்சாஸ்த்ரமபிதீயதே ॥'

வேதத்தின் ரூபங்கள்.

வேதம் மந்த்ர ரூபமாயும் ப்ராஹ்மணரூபமாயு மிருக்கிறது. அவைகளில் மந்த்ரம்என்பது ப்ரயோககாலத்தில் அவச்யம் அறியவேண்டிய கர்மத்தின்ஞானத்தை உண்டாக்குவது. 'ஆபோ ஹிஷ்டா மயோபுவ:' என்கிறமந்த்ரமானது ஜலப்ரோக்ஷணத்தை ஜ்ஞாபிக்கின்றது. ப்ராஹ்மணம் என்பது விதி, நிஷேதம், அர்த்தவாதம் என மூன்றுவகைப் பட்டது. அவற்றில் விதிஎன்பது 'ஸத்யம்வத' 'தர்மம் சர' (ஸத்யத்தைச் சொல் தர்மத்தைச் செய்) என்பது போன்ற கட்டளை. நிஷேதம் என்பது 'நகலஞ்ஜம் பக்ஷயேத்' 'நஸுராம் பிபேத்' (களஞ்சபக்ஷணம் செய்யாதே – ஸுராபானம் செய்யாதே) என்றிவைபோன்ற விலக்கான ஆஜ்ஞை. அர்த்தவாதங்கள் என்பவை விதியையோ அல்லது விலக்கையோ நன்ருய்எடுத்துக்காட்டி நாம் ப்ரவ்ருத்திப்பதற்கோ அல்லது நிவ்ருத்திப்பதற்கோ நமக்கு ருசியை உண்டு பண்ணவேண்டி, திருஷ்டாந்த ரூபமானகதைகள்போல் உள்ளன. உதாரண

மாய், 'வ8-வா வஎ தஃ) ஐகூவஸ்) கூ்ரியமெ பவு யாஜாநூ யாஜா ஐஜூ்ம தெ', ப்ரயாஜாநுயாஜங்கள் தர்சபூர்ணமாஸ யாகத்திற்குக் கவசம் போன்றவை) என்பதால் ப்ரயாஜாதிகளைச் செய்யவேண்டும் என்பதில் ருசியை உண்டு பண்ணுகின்றன.

வேதத்தின் நான்கு சாகைகள்.

இப்படி. மந்த்ர, ப்ராஹ்மணரூபமானவேதமானது ருக் - யஜுஸ் - ஸாம அதர்வணம் என்கிற நான்குசாகைகளையுடைய ஒரு வ்ருக்ஷம். அந்த சாகைகளில் ருக்வேதம் என்பது பாத அமைப்போடுகூடின ஸ்தோத்ரரூபமான ரிக்குக்களின் ஸமூஹம். யஜுஸ்என்பது யாகம் முதலியவைகளின் ஸ்வரூபம் முதலியவற்றைப்போதிப்பது. ஸாமம் என்பது கானம் செய்யக்கூடிய மந்த்ரஸமூஹம். அதர்வணம் என்பது சாந்தி, ப்ரதிஷ்டை முதலியவைகளுக்கும், மாரணம், உச்சாடனம், ஸ்தம்பனம், மோஹனம், ஆபிசாரிகம் முதலியக்ரியைகளுக்கும், ஆக்நேயவாயவ்யாதி அஸ்த்ர ப்ரயோகங்களுக்கும் உபயுக்தமான மந்த்ரங்களை விசேஷமாயுடையதாயும், இன்னும் சில ஸௌம்யமந்த்ரங்களும் ப்ராஹ்மணங்களும் அடங்கியது

இவ்விதம் மந்த்ரப்ராஹ்மணரூபமாண நான்கு வேதங்களும் ஐஹிகாமுஷ்மிகங்களையும், அவைகளின் ஸாதனங்களையும் (பயொஜந-ஸாதவாழிகளாய்) உள்ளது உள்ளபடியே சொல்லிக்கொண்டு அந்தந்த அதிகாரிகளுக்கு வேண்டிய விஷயங்களைப்போதிக்கின்றன. அதில் அந்தந்த அதிகாரி தனக்கு வேண்டிய அம்சத்தை 'எங்கும் ஜலம் நிறைந்த குளம் முதலியவற்றில் நமக்குத்தேவையான அளவு ஜலத்தை நாம் ஸ்வீகரிப்பதுபோல், எடுத்துக்கொள்ளவேண்டு' மென்று முமுக்ஷுவான அதிகாரியைப்பற்றி 'யாவாநயெ உஃவாநெ' என்கிற ச்லோகத்தில் ஸ்ரீகீதாசார்யன் அருளிச்செய்தார்.

வேதமும் மற்ற வித்யைகளும்.

வேதத்தில் ஸர்வவித்யைகளும் அடங்கியிருக்கின்றன. அநேக தர்சன வாதங்கள் ஸங்க்ரஹமாயும் விஸ்தாரமாயும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. உதாஹரணமாய் ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்தில் 'காலஃ ஸ்வாவஃ நியதியஃ்ரூஹா ஹூதாநி யொநிஃ வுருஷஇதி சிந்த்யம் । ஸம்யொமஷாம் நகூாதூ ஹாவாகூ ஆத்தாவ்யநீஶஃ ஸுவடிஃவெ ஹெதொஃ'— ஸர்வ ஜகத்திற்கும் காரணம் எது என்றால் (1) காலம் தான் காரண மென்று காலக்ஞர்களும்,

(2) ஸ்வபாவமே காரணம் என்று லோகாயதிகர்களும்,

(3) நியதி என்கிற புண்யாபுண்ய ரூபமான கர்மமே காரணமென்று மீமாம்ஸகர்களும்,

(4) தற்செயலால் உண்டாயிற்றென்று நிரீஶ்வர வாதிகளும்,

(5) பூதங்கள் தான் காரணமென்று ஜகத்து நித்யமென்னும் வாதிகளும்,

(6) ப்ரக்ருதிதான் காரணமென்று ப்ரக்ருதி வாதிகளும்,

(7) மற்றும் சிலர் புருஷன் காரணமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். மேற் கூறியவை அநேகதோஷங்களையுடையவை யாகையால் காரண மாகமாட்டா. ஏனெனில், அசேதநமோ அல்லது சேதனமோ தனித்தனியாக ஜகத்காரண மாகாது. இவைகளைச் சேர்ப்பதற்கு ஆத்மா இருப்பதால் சேர்க்கைகூடும் என்று சொல்லவொண்ணாது. ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் இருக்குமானல் ஸுகத்தையே அனுபவிக்கும்; துக்கத்தை அனுபவிக்கவேமாட்டாது.'' என்று இவ்வகையான தர்சனங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

மேலும் ஸாஹித்ய சாஸ்திரத்தைச்சேர்ந்த அலங்காரங்களும், ரஸம் முதலிய மற்றவிஷயங்களும் அலங்கார ப்ரியையும் ரஸிகையுமான ஶ்ருதி தேவியினிடத்தில் காணப்படுகின்றன.

(1) "ருசோ ஸாமானி ஜஜ்ஞிரே । ... "

(ருக்வேதம் அக்னியிலிருந்தும், யஜுர்வேதம் வாயுவினிட மிருந்தும், ஸாம வேதம் ஆதித்யனிட மிருந்தும் உண்டாயின என்றிவை முதலிய வாக்யங் களால் கர்மாதீனமான சரீரத்தையுடைய அக்னி முதலிய ஜீவர்களிட மிரு ந்து வேதங்கள் உண்டாயின என்று ஏற்படுகிறது. ஆகையால் வேதத் திற்குச் சரியான லக்ஷணம் சொல்லமுடியாது.

அதுபோலவே இதர ப்ரமாணத்தால் வேதத்தை அறிய முடியாது. குடம் வஸ்திரம் முதலிய வஸ்துக்களை, அவைகளைக் காட்டிலும் வேறான வெளிச்சம் முதலியவற்றாலேயே அறிகிறோம். ஒருவஸ்து தன்னைக்குறி த்துத்தானே ப்ரமாணம் ஆகாது. ஒருவன் தன்னுடைய தோளின்மேல் தானே ஏறி உட்காரமுடியுமா? முடியாது. அதுபோல வேதம் தன்னைக் குறித்துத் தானே ப்ரமாணம் ஆகாது. அதற்கு வேறு ப்ரமாணமுமில்லை.

ஆதலால் வேதம் என்பதற்கு லக்ஷணமும் ப்ரமாணமும் இல்லாததால் வேதம் என்பதே கிடையாது - என்று.

இதற்கு ஸமாதானம்.

மந்த்ர ப்ராஹ்மண ரூபமாயிருப்பது வேதம் என்று லக்ஷணம் சொல்லில் யாதொரு தோஷமும் வருவதில்லை. ஆபஸ்தம்பரும் 'மந்த்ர ப்ராஹ்மண யோ வேத நாமதேயம்' (மந்த்ர ப்ராஹ்மணங்களுக்கு வேதம் என்று பெயர்) என்னும் ஸூத்ரத்தினால் வேதஸ்வரூபத்தைத் தெரிவித்தார்.

வேதம் என்னும் பதார்த்தம் உண்டென்பதற்குச் சுருதி ஸ்ம்ருதி லோகப்ரஸித்தி இவைகள் ப்ரமாணங்கள். சுருதி மூலமாய் ஸ்ம்ருதியும் அவ்விரண்டு மூலமாய் லோகப்பிரஸித்தியும் ப்ரமாணங்கள். அவைகளில் ச்ருதி ஸ்வயமாய்த் தானே ப்ரமாணம். ஸூர்யன் சந்திரன் முதலியவைகள் மற்ற வஸ்துக்களையும் தங்களையும் எவ்விதம் காட்டிக்கொடுக்கின்றனவோ, அவ்விதம் சுருதியும் தன்னைக்காட்டிலும் வேறான வஸ்துக்களைப் பிரகாசிப்பித்துக் கொண்டு தன்னையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. சுருதிக்குத் தடங்கலற்ற சக்தியுண்டு. அது நடந்தது, நடக்கப்போகிறது, தூரத்திலிருப்பது, பக்கத்திலிருப்பது முதலிய வெகு அர்த்தங்களைப்போதிக்கும். ஆகையால் ச்ருதி ஸ்வதஃ ப்ரமாணம். இவ்விதம் லக்ஷண ப்ரமாண ஸித்தமான வேதத்தை ஆக்ஷேபிக்க முடியாதாதலால் வேதம் என்கிற பதார்த்தம் உண்டு என்று சொல்லத்தட்டில்லை.

(தொடரும்.)

ஆபோசந நிர்ணயம்.

(ஸ்ரீ உ. வே. தி. நடாதூர் நரஸிம்மாசார்யர்.)

ஆபோசநத்தின் ஸ்வரூபம் தைத்திரீய உபநிஷத்தின் இரண்டாவது ப்ரஸ்நத்தில் ப்ராணாக்நிஹோத்ர மந்த்ரங்களுக்கு முன்னும் பின்னுமாய் 'அம்ருதோபஸ்தரணமஸி' (அம்ருதமே, நீ அந்நத்துக்கு விரிக்கப்பட்ட ஆஸநமாகிறாய்), 'அம்ருதாபிதாநமஸி' (அம்ருதமே, நீ அந்நத்துக்கு மூடியாகிறாய்) என்று இரண்டு மந்த்ரங்களால் படிக்கப்படுகிறது. முதல் மந்த்ரத்தால் முந்திய ஆபோசநமும், இரண்டாவதால் பிந்திய ஆபோசநமும் செய்யவேண்டியது. இது எல்லா சாகைக்காரர்களுக்கும் ஸமாநம். 'பகலிலும் இரவிலும் அநுயாகம் (போஜநம்) பண்ணும்போது அந்தர்யாமிக்கு நிவேதனம் செய்த பிறகு பரிஷேசநம் பண்ணிவிட்டு ப்ராணாஹுதி செய்வதற்கு

முன்னும், போஜநம் செய்தபிறகு முடிவிலும், பெருமாளுடைய பாத்ய தீர்த்தத்தால் இது செய்யப்படவேண்டும் என்னப்படுகிறது.

இந்த ஆபோஶநம் அநுயாகத்துக்கு அங்கமா, அல்லது சாப்பிடப்பட்டவைகளுக்கெல்லாம் சாப்பிடும்போது அங்கமாயிருப்பதா என்று விவாதம். இது ப்ரச்ந ப்ரத்யுத்தர ரூபமாக இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

ஸித்தாந்தி—பொதுவாய் எல்லா ஆஹாரத்துக்கும் அங்கமாய், ஆஹாரம் பண்ணும்போதெல்லாம் ஆபோசநம் செய்யவேண்டும்.

பூர்வபக்ஷி—வசநங்களைப் பார்த்தால் இது அநுயாகத்துக்கு அங்கமாகத்தான் காணப்படுகின்றது.

ஸி—அநுயாகத்துக்கு அங்கமென்றால், ஆஹார ஸாமாந்யத்துக்கும் (எல்லாவற்றுக்கும்) அங்கமல்லவென்னப்பட்டதோ?

பூ—எல்லாவற்றுக்கும் அங்கமென்பதை உதாஹரிக்க வசநமுண்டோ?

ஸி—ஸாவதானமாய்க் கேள், சொல்லுகிறேன். ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் 3-வது அத்யாயம் குணோபஸம்ஹார பாதத்தில் 'காயூராவ்யாந' அதிகரணத்தில், சாந்தோக்ய வாஜஸநேய உபநிஷத்துக்களில், "ப்ராணேந்த்ரியத்தை 'ஜ்யேஷ்ட' னென்றும் 'ச்ரேஷ்ட' னென்றும் உபாஸிக்கவேண்டுமென்றுவிட்டு, அந்த ப்ராணனுக்கு ஜலம் வஸ்த்ரமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால்தான் சாப்பிடுவதற்கு முன்னும் பின்னும் ஆசமனம் செய்கிறார்கள். அந்த ஜலத்தினால் ப்ராணனுக்கு வஸ்த்ரம் உடுத்தின மாதிரியாகிறது" என்று சொல்லுகிற உபநிஷத் வாக்யங்களினால் ஆபோஶநரூபமான ஆசமநம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதா, அல்லது ஆபோஶந ஜலத்தில் ப்ராணத்ருஷ்டி (ஆபோசன ஜலமே ப்ராணன் என்னும் நோக்கு) விதிக்கப்படுகிறதா என்று விசாரித்துக் கடைசியில் ஆசமனம் ஸ்ம்ருதி ஆசாரத்தினால் கிடைத்ததாகையால், அதை அநுவாதம் பண்ணி ப்ராணனுக்கு அந்த ஜலம் வஸ்த்ரம் என்னும் த்ருஷ்டியே விதிக்கப்படுகிறது என்று ஸித்தாந்தம் பண்ணப்பட்டது.

மேலும் இந்த ப்ராணவஸ்த்ரத்ருஷ்டிக்கு உத்தேச்யம் போஜந பூர்வாங்கமான ஆசனமல்ல; ஆபோசன ஆசமன ஜலந்தான் என்று அந்த விடத்திலுள்ள ஸ்ரீ பாஷ்ய ச்ருதிப்ரகாசிகா பங்க்திகளால் ஸ்பஷ்டமாகிறது.

இந்த வாக்யங்களிலெல்லாம் பொதுவாய் எதையாவது சாப்பிடும்போதெல்லாம் ஆபோசநம் அவச்யம் பண்ணவேண்டுமென்று ஏற்படுகிறதே தவிர, இன்ன ஸமயத்தில்தான் என்று விசேஷித்துச் சொல்லப்படவில்லை,

பூ—இவ்வாக்யங்களுக்கு வஸ்த்ரத்ருஷ்டியில் முக்கியதாத்பர்யம். ஆபோச நத்தில் நோக்கு என்றாலும், அநுயாகத்தில் விதிக்கப்படும் ஆபோசந விஷயத்தில் இவ்வர்த்தம் தலைக்கட்டிவிடுகிறது. மற்ற ஆஹாரங்களில் இதைச் சேர்ப்பானேன் ?

ஸி—இதைக்காட்டிலும் ஸ்பஷ்டதரமான ப்ரமாணமு முண்டு. அநுயாகப்ர கரணத்தில் முன்படித்த இந்த ஆபோசந மந்த்ரமே மந்த்ர ப்ரச்நத்தில் மதுப்ரகரணத்திலும் படிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு அபிப்ராயம், இது அநுயாகமல்லவாகையால், போஜந அங்கங்கள் இவ்விடத்தில் செய் யப்படாமலொழியக் கூடுமென்று ஸந்தேஹித்து, செய்யவேண்டுமெ ன்று மறுபடியும் படித்தது தான். மேலும் 'ஶ்ரௌதஸூத்ரே, ஸூத்ர ஸந்நதாஷ்யே ஶ்ரௌதஸூத்ரே, கண்ணுஸூத்ரே' முதலான க்ரந்தங்களிலெ ல்லாம் போஜநாங்கமான ஆபோசநம், அதற்கு அங்கமான ஆசமனம் ஆனவையெல்லாம் விதிக்கப்பட் டிருக்கின்றன. ஆகையால் ஆஹாரஸா மான்யத்திலும் போஜநத்வ புத்தியாலே ஆபோசநம் பண்ணவேண்டு மென்றதாயிற்று.

பூ—இருக்கட்டும். விசேஷ விதியாலே மதுபர்க்கத்தில் மட்டும் போஜநம் என் னும் புத்தியைப் பண்ணி, அதன் அங்கமான ஆபோசநாதிகளைச் செய் வோம்; மற்ற அவல், மாவு முதலிய பண்டங்களிலும் ஏன் அந்தப் புத்தி பண்ணவேண்டும் ?

ஸி—'எனக்கு என்ன அன்ன' மென்று கேட்ட ப்ராணேந்த்ரியத்தைக் குறித்து வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களால் சொல்லப்பட்ட சாந்தோக்ய வாக்ய மாகிய 'யதிதம் கிஞ்ச ஆஶ்வப்ய ஆக்ருமிப்ய ஆகீடபதங்கேப்ய ஸ்தத்தே அந்நம்' என்பதை எடுத்து ச்ருத ப்ரகாசிகையில் அந்தந்த ப்ராணிகளுக்குச் சாப்பிடத் தக்கவையும் பசியைத்தீர்த்து ப்ராணனை த்ருப்திசெய்யக் கூடியவையுமான ஆஹாரங்களினிடத்தும் ப்ராண அந் நத்வ த்ருஷ்டி பண்ணவேண்டியதுடன், ஆபோசந ஜலத்திலும் ப்ராண னுக்கு வஸ்த்ரமாயிருக்கும் த்ருஷ்டியையும் பண்ணவேண்டுமென்று ஸ்ரீபாஷ்ய பங்க்திக்கு விவரணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது மிகவும் ஸ்பஷ்டமான ப்ரமாணம்.

இந்த ஸம்வாதத்தினால் பசியைத்தீர்த்து ப்ராணனை த்ருப்தி செய்விக்கும் ஸர்வ விதமான அந்நம், அவல், மாவு, மாம்ஸம், மதுபர்க்கம், பழம்முதலிய ஆஹா ரங்களைச் சாப்பிடும்போதும், போஜநபுத்தியை அதனிடத்தில் பண்ணி இர ண்டு ஆபோசநங்களையும் செய்ய வேண்டுமென்றும், ப்ராணாஹுதிக்கும்

ஆபோசநத்துக்கும் ஸம்பந்தம் கிடையாதென்றும், அப்படியே அநுயாகத்துக்கும் இதுக்கும் ஸம்பந்த மில்லையென்றும், ராத்திரியில் உப்போடு கூடிய அந்நத்தினாலும் ப்ராணாஹுதி செய்யலாமாகையாலும், ஏகாதசி முதலிய தினங்களில் அநுயாக மில்லாவிட்டாலும் ப்ராணாஹுதி மந்த்ரஜபமும் அவச்ய மில்லாத ஸமயத்திலும், ஆபோசநம்மாத்திரம் பண்ணவேண்டியதவச்ய மன்றும் ஸித்தாந்தமாயிற்று.

ஸ்ரீ:

நீதிஶ்லோகங்கள்.

(ஸ்ரீ. உ. வே. நெடுந்தெரு - ஸ்ரீநிவாஸா சார்யர்.)

'जन्तूनां नरजन्म दुर्लभतरं प्रोक्तं च पौरुष्यं स्थिरं दारा-पत्यधनादि संपद्गृहा व्यापत्स्वरूपेण दुःखाः । कामानामुपभोगतो न विरतिः कार्येत्यनेन हि सदा शाश्वत यत् धनं सततं श्रेयोर्थिभि साधनैः ॥'

இதனர்த்தம்.

பிராணிகளுக்கு மானுட ஜன்மமானது கிடைக்கத் தகாதது முயர்ந்தது மானது. ஆனால் ஸ்திரமில்லாதது. பெண்டாட்டி வீடு முதலிய ஸம்பத்தும் அடிக்கடி ஆலோசித்துப் பார்த்தால் விபத்தாகவே இருக்கின்றது. எவ்வளவு காலம் அனுபவித்தாலும் ஆசையடங்குகிறதில்லை. ஆதலால் ச்ரேயஸ்ஸை விரும்புவோர் ஸ்திரமான தர்மத்தை யெப்போதும் தேட முயல வேண்டும்.

முன்னொரு ஸமயம், காச்யபன் என்னும் ருஷிகுமாரன் ஒரு வைசியனின் ரதத்தால் வீழ்த்தப்பட்டு, 'பொருளில்லாத நான் பிழைத்திருப்பதைவிட இப்படியே இறந்து போவது நல' மென்று வெறுப்புடன் படுத்திருந்தான், அச்சமயம் தேவேந்திரன் நரிரூபமாய் அவனருகில்வந்து, 'மனுஷ்ய ஜன்மம் எவ்வளவோ மேலானது. அது எல்லாருக்கும் கிடைக்கிறதில்லை. நாங்கள் கை முதலியவை யில்லாமையால் கடிக்கும் கொசுக்களை ஓட்டுவதற்கும், தைக்கும் முள்ளைப் பிடுங்குவதற்கும், நல்லது பொல்லாதவை களைத்தெரிந்து தேடிக்கொள்வதற்கும் முடியாமல் தபித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். தெய்வகதியாய் இம்மாதிரி யெல்லாம் பிறவாமல் நீ மனிதனாயும் பிராமணனாயும் வேதங்களைக் கற்றவனாயு மிருக்கிறாய். பொருள் லாபமென்பது அவரவர்களின் எண்ணத்தைப் பொறுத்தது. கைமுதலியவை யில்லாதவர்களுக்கு அவற்றைப் பெற்றிருப்பதும், ஏழைக்குப் பணக்காரனாயிருப்பதும், பணக்காரனுக்கு அரசனாயிருப்பதும், அரசனுக்கு இந்திரனாயிருப்பதும், பெரிதாகத் தோற்றுகிறது.

மனிதன் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு விஷயருசியை அறியவில்லையோ அதுவரையில் தான் அவனுக்குச் சுகம். தெரிந்துவிட்டால் மேன்மேலும் அதையே மனது நாடிக்கொண்டிருக்கும். உன்னிலும் தாழ்ந்த ஜந்துக்களும், சண்டாளர், நொண்டி முதலிவர்களும் பிராணனை மாய்த்துக்கொள்ளத் துணிகிறதில்லை. அவைகளும் பிழைக்கும் வகையைத்தேடிக்கொள்ளுகின்றன. 1. இந்திரனுக்கும் அசுசியான பன்றிக்கும் சுகதுக்கத்திலோ, மரண பயத்திலோ வாசி கிடையாது. ஆகாரத்திலும் போகத்திலும் மாத்திரம் அவரவர்களெண்ணத்தால் அமிருதம், மலம், ரம்பை, பெண்பன்றி என்னும் பேதம் அவர்களின் எண்ணத்தா லேற்பட்டிருக்கிறது. மனிதர்களில் எத்தனையோ பெயர்கள் அடிமைத்தனம், மரணம், பந்தம் முதலியவைகளை யடைந்து பரிதபிக்கிறார்கள். 'நான், முன்ஜன்மத்தில் அர்த்தசாஸ்திரம் தர்க்கசாஸ்திரம் முதலியவைகளைக் கற்றுக்கொண்டு தர்மசிந்தை யில்லாமல் பொருளையே பெரிதாக எணணிக்கொண்டு ஹேதுவாதம் செய்தும் பெரியோர்களை அதிக்ஷேபம் செய்து கொண்டும் இருந்து நரிஜன்ம மெடுத்துத் தபிக்கிறேன். இனி மனிதனாய்ப்பிறந்தால் நல்ல தர்மங்களையே தேடுவேன். நீ எழுந்து கரணங்களுக்குச் சக்தி இருக்கையிலேயே ஸ்திரமான தர்மத்தைத்தேடிக்கொள்ளு' என்றது. காச்யபனும் அதைக்கேட்டு ஆச்சரியத்துடன் எழுந்ததும் இந்திரன் நிஜரூபத்தைக் காட்டினான். ஆச்சரியமடைந்த ருஷிகுமாரன் பிறகு தர்மானுஷ்டானஞ்செய்து சௌக்கியத்தை யடைந்தான். நாமும் பொருள் தேடுவதுமாத்திரம் பெரிதா யெண்ணாமல், தர்மத்தையும் ப்ரதானமாய்த்தேடவேண்டுவது கடமை என்று இதனால் விளங்குகிறது.

---

1. இந்த்ரஸ்ய ஶூகரஸ்ய ச ஸுகே து:கே ச நாஸ்த்யந்தரம் ஸ்வேச்சாகல்பநயா தயோ: [illegible] விஷ்டா ச காந்தாஶநம் । ரம்பா [illegible] ஶூகரீ [illegible] ॥

ஜீவன்களும் மோக்ஷமும்.

(ஸ்ரீ. உ. வே. க்ருஷ்ணமாசாரியர்.)

சார்வாகமதம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

தேகம் நாசத்தை யடையும்போது அந்த ஆத்மாவும் நாசத்தை யடைகின்றது. தேகம் நாசத்தை யடைந்த பிறகும் அந்த ஆத்மா ஸ்திரமாயிருக்கிறது என்பதற்கு ஒன்றும் ப்ரமாணம் இல்லையே. ஆத்மா ஸ்திரமென்றும்

அந்த ஆத்மாவானது தேகம் நாசத்தை யடைந்தபிறகு அந்தத் தேகத்தை விட்டுவிட்டு வேறுதேகத்தை யடைகிற தென்று ஒப்புக்கொண்டால், பால்ய தேகத்தை விட்டு 'யௌவன தேகத்தில் ப்ரவேசித்த ஆத்மாவுக்குப் பால்யத்தில் செய்த காரியங்கள் ஞாபகத்திற்கு வருகிறமாதிரி புதியதேகத்தில் ப்ரவேசித்ததாகச் சொல்லப்படும் ஆத்மாவுக்கு முன்ஜன்மத்தில் செய்த காரியங்களெல்லாம் ஞாபகத்திற்கு வரவேண்டுமே! அநுபவத்திலோ காணோம். தேகம் வேறு என்பதும் ஆத்மா ஒன்றே என்பதும் பால்ய யௌவநாவஸ்தைகளுக்கும் பூர்வா பரஜன்மங்களுக்கும் ஸமமாயிருக்க, பால்யத்தில் செய்த காரியங்கள்தான் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன. பூர்வஜன்மத்தில் செய்த காரியங்கள் ஞாபகத்திற்கு வருகிறதில்லையே. ஆகையால் ஆத்மா நித்யமென்பதும் அந்த ஆத்மாவானது பரலோகத்தில் தான்செய்த கர்மங்களின் பலன்களை யனுபவிக்கிற தென்பதும் வீணான வார்த்தைகளே தவிர நம்பத்தகுந்தவைகளல்ல.

ஆகையால் 1. உயிரோடிருக்கும் வரையில் சுகமாயிருக்க வேண்டியது. அதற்காக என்ன காரியங்கள் வேணுமானாலும் செய்யலாம். மரணமென்பது எல்லோருக்கும் அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதினின்றும் தப்பித்துக் கொள்ள ஒருவராலும் முடியாது. தேகமானது சாம்பலானபிறகு 'சுகத்தை யனுபவிப்பதற்குத் தேகம்வேணுமே' என்றால் மறுபடி திரும்பிவருமோ?. உயிரோடிருக்கும்போது அநுபவிக்கும் சுகங்கள்தான் புருஷார்த்தம். இதைத்தவிர, பரலோகத்தில் வரும்மோக்ஷம் புருஷார்த்தம் என்று சொல்லுவதெல்லாம் விஷயங்களை யுள்ளபடி அறிந்துகொள்ளாமல் பிதற்றுவதாகும்.

இவ்வுலகத்தில் உண்டாகும் சுகங்களெல்லாம் துக்கத்துடன் கலந்துவருவதால் இந்தச்சுகங்கள் புருஷார்த்தமல்ல என்று சந்தேகப்படக் கூடாது. சுகங்களுடன் துக்கங்கள்வந்தால் அவைகளைத்தடுக்க முயற்சி செய்யவேண்டும். தானியக்கதிர் அறுக்கும்போது நெல்லுடன் பதர் வந்தாலும் பதரைத் தள்ளிவிட்டு நெல்லைமாத்திரம் எடுத்துக்கொள்வதுபோலத் துக்கங்களைத் தள்ளிவிட்டுச் சுகத்தைமாத்திரம் அநுபவிக்கவேண்டும். மாடுகள் மேய்ந்து விடுமேஎன்று கழனிகளில் விதைவிதைக்காமல் இருக்கலாமா? விருந்தாளிகள் வந்துவிடுவார்கள் என்று உலைவைக்காமல் இருக்கமுடியுமோ. ஆகையால் துக்கங்களுடன் கூடியவை என்று, வருகிற சுகங்களை யனுபவிக்காதவன் பசுக்களைப்போல் மூடனாவான். மேலும் இடையிடையே வருந்துக்கங்களை அநுபவித்துவிட்டுப் பிறகு சுகங்களை யநுபவித்தால் தான் மிகவும் ஆனந்தம் உண்டாகும். வெய்யிலில் அடிபட்டவருக்கல்லவோ நிழலால் உண்டாகும் ஆனந்தத்தின் அருமைதெரியும்.

---

(1) 𑌯𑌾𑌵𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌨𑍍 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑌗𑍋𑌚𑌰𑌃 ।
𑌭𑌸𑍍𑌮𑍀𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌗𑌮𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌤𑌃 ॥

ஆகையால் பரலோகமும் அவ்விடத்திய சுகங்களும் இல்லாமையால் அவைகளுக்காக 'அநேக த்ரவ்யங்களைச் செலவழித்தும், தானும் தேகச்ரமத்தை மிகவடைந்தும், பிறரை ச்ரமப்படுத்தியும் செய்யும்யாகம் முதலான கர்மங்கள் வீண்தான். ஜீவனம் செய்வதற்கு வழிதெரியாமல் வேதம் என்று ஒன்றை ஏற்படுத்திக்கொண்டு அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன வென்று கர்மங்களைச்செய்வித்துத் தனிகர்களை ஏமாற்றிப் பணத்தை அபகரிப்பதற்காகச் சில துஷ்டர்கள் ப்ரயத்னப்பட்டிருக்கிறார்கள்

அவர்கள் சொல்வது சரியல்லவென்பதை அவர்களைக் கொண்டே நாம் தெரிந்துகொள்ளலாம். கர்ம காண்டத்தைப் படித்தவர்கள் "கர்மங்களால் உண்டாகும் ஸ்வர்க்கம் முதலானவைகள்தான் புருஷார்த்தம். மந்திரங்கள் தான் தேவதைகள்" என்று சொல்லி, ஜ்ஞாநகாண்டத்தில் சொல்லும் உபாஸநாதிகளைத் தூஷித்தும், ஜ்ஞாநகாண்டத்தைப் படித்தவர்கள் "மோக்ஷம்தான் பரமபுருஷார்த்தம், உபாஸநாதிகள்தான் அதற்கு ஸாதகங்கள், கர்ம காண்டத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்கள் அஸ்திரமான பலனைக் கொடுக்கின்றன ஆகையால் அவை ஆதரிக்கத் தகுந்தவைகளல்ல" என்றும் ஒருவர்க்கொருவர் நிராகரணம் செய்கிறார்கள்.

ஆகையால் * அக்நிஹோத்ர முதலிய கர்மங்களும், வேதங்களும், ஸந்யாஸமும், புத்திபௌருஷங்கள் இல்லாதவர்கள் தங்களுடைய ஜீவனத்திற்காக ஏற்படுத்திக்கொண்டவைகள். யாகங்களில் கொல்லப்படும் பசுக்களுக்கு ஸ்வர்க்கம் வருகிறதென்று சொல்வதும், பாமர ஜநங்களை ஏமாற்றுவதற்காகச் சொல்லும் வார்த்தை. அப்படி யாகத்தில் கொல்லப்படும் பசுக்களுக்கு ஸ்வர்க்கம் வருவது உண்மையாயிருந்தால் தேக ஸம்பந்த மில்லாமலும் விவேகமில்லாததுமான பசுவுக்கு ஸ்வர்க்கத்தைச் சம்பாதித்துக் கொடுக்கும் தயாளு சிரோமணியாகிய இந்த யஜமானன் தன்னைப் பெற்றுவளர்த்தவனும் சாஸ்திரங்களைப் படித்தவனுமாகிய தன் தகப்பனை யாகத்தில் பசுவாக வைத்து வதம் செய்து அவனுக்கு ஸ்வர்க்கம் ஸம்பாதித்துக்கொடுத்தால் மிகவும் க்ருதஜ்ஞதையுள்ளவனென்று கருதப்படுவானே! தகப்பன் செய்த உபகாரத்தைக் கொஞ்சமாவது நினைத்து அவனுக்கு இந்த பிரத்யுபகாரம் செய்யக்கூடாதா? அதேமாதிரி இவ்வுலகத்தில் செய்யும் ச்ராத்தம் இறந்துபோனவர்களுக்குப்

---

* 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌦𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌗𑍁𑌣𑍍𑌠𑌨𑌮𑍍 ।

𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑍌𑌰𑍁𑌷𑌹𑍀𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌕𑍇𑌤𑌿 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 ॥

𑌪𑌶𑍁𑌶𑍍𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨𑌿𑌹𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌮𑍇 𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ।

𑌸𑍍𑌵𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥

॥ 𑌪𑍁𑌰𑌞𑍍𑌜𑌨𑍋𑌪𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

[𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌾𑌗𑌵𑌤𑍇, 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑍇, 25, 26, 27, 28, 𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌃]

𑌨𑌾𑌰𑌦 𑌉𑌵𑌾𑌚 —

𑌭𑍋 ! 𑌭𑍋 ! 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍 ! 𑌪𑌶𑍂𑌨𑍍 𑌪𑌶𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌽𑌧𑍍𑌵𑌰𑍇 ।
𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌜𑍀𑌵𑌸𑌙𑍍𑌘𑌾𑌨𑍍 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌘𑍃𑌣𑍇𑌨 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑌃 ॥ 7
𑌏𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑍈𑌶𑌸𑌂 𑌤𑌵 ।
𑌸𑌂𑌪𑌰𑍇𑌤𑌮𑌯𑌃𑌕𑍂𑌟𑍈𑌶𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑌨𑍍𑌯𑌵𑌃 ॥ 8

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

புரஞ்ஜநோபாக்யானம்.

[ஸ்ரீமத் பாகவதம், நான்காவது ஸ்கந்தம், 25, 26, 27, 28 - ம் அத்யாயங்கள்.]

[அந்யாபதேஶார்த்தமும் ஸ்வாபதேஶார்த்தமும்.]

நாரதர் சொல்லுகிறார்—

ப்ரஜைகளுக்கு எல்லாம் யஜமானனாகிய ஓ! ராஜாவே! தயையில்லாத உன்னால் ஆயிரக்கணக்காக யஜ்ஞத்தில் கொல்லப்பட்ட பசுக்களாகிய ஜீவர்களின் கூட்டங்களைப்பார்! இவைகள் உன்னால் செய்யப்பட்ட கொலையை நினைத்துக்கொண்டவைகளாய் உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன. நீ மரணமடைந்த பிறகு வ்ருத்தி அடைந்த கோபமுடையவைகளாய் இரும்பினால் செய்யப்பட்ட நுனிகளை உடைய கொம்பினால் உன்னைப் பிளக்கப்போகின்றன.

அவதாரிகை.

ப்ராசீன பர்ஹிஸ் என்கிற ஒரு ராஜா மிகுந்த தர்மிஷ்டனாய் யஜ்ஞம் முதலியவைகளை இடைவிடாமல் அனுஷ்டித்துக் கொண்டுவந்த போதிலும் தத்வஜ்ஞானத்தில் ஶ்ரத்தை இல்லாதவனாய் இருப்பதைப்பார்த்து அவனிடத்தில் விசேஷக்ருபையோடு கூடிய நாரதர் அந்த ராஜாவுக்குத் தத்வஜ்ஞானத்தில் ஶ்ரத்தையை உண்டாக்கி அதின் வழியாக மோக்ஷமாகிய பரமபலத்தை அடையவேண்டுமென்கிற ஆசையை அவனுக்கு உண்டாக்குவ

தற்காக இந்த உபாக்யானத்தை உபதேசம் செய்ய ஆரம்பிவித்து, அதில் நேராகவே தத்வத்தை உபதேசம் செய்கிறேன் என்னில் அவனுக்குத் தத்வ ஜ்ஞானத்தைப்பற்றிய ஆவல் இல்லாமையினால் அலக்ஷ்யம் செய்து விடுவான் என்று நினைத்து, அவனால் இதுவரையிலும் செய்யப்பட்டுவந்த கேவல யஜ்ஞங்களில் ஏதோ ஒருவிதமான வழியினால் அஸ்ரத்தையை உண்டுபண்ணி, அதன்வழியாகத் தத்வஜ்ஞானத்தில் ஆசையை உண்டாக்குவதற்காக அவனால் யஜ்ஞங்களில் கொல்லப்பட்ட பசுக்களைத் தன்னுடைய தபோமஹிமையினால் அவனுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்பிவித்து அவனுக்கு உபதேசம் செய்கிறார்.

பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறியாமல் கேவல கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பது அல்பபலங்களை மட்டும் ஸாதித்துக் கொள்ளுவதற்குக் காரணமாகும் என்பதும், தத்வஜ்ஞானம் இல்லாமல் அனுஷ்டிக்கப் படுகிறபடியினால் அநிஷ்டபலத்தையே கொடுக்கும் என்பதும், பகவானே ஸர்வ யஜ்ஞாதிகளினாலும் ஆராதிக்கப்படுமவன், அவனுடைய ஸ்தானமாகிய பரமபதத்தை அடைவதே இந்த ஜீவாத்மாவிற்கு பரமஸ்ரேயஸ்ஸு, அதைத்தவிர மற்ற எல்லாப் புருஷார்த்தங்களும் நசிக்கக் கூடியவைகள், அப்படி அந்த மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு ஆசார்ய அனுக்ரஹமே முக்யமான ஸாதனம் என்பதும் இந்த உபாக்யானத்தில் வெளியிடப்படுகிறது. இந்த அத்யாயங்களில் ஒரு ராஜாவின் கதையைச் சொல்லுகிறது என்கிற ஒரு வ்யாஜத்தை வைத்துக்கொண்டு கீழ்ச்சொல்லிய தத்வார்த்தங்களை அந்யாபதேசமாக நாரதர் சொல்லுகிறார் என்பது 29 - ம் அத்யாயத்தில் சுகமஹர்ஷிதாமே சொல்லி இருக்கிறார். இதில் ஸ்லோகங்களுக்கு அந்யாபதேசம் ஸ்வாபதேசம் என்கிற இரண்டுவிதமான அர்த்தங்களுண்டு. அந்யாபதேசத்தில் கேவலம் ஒரு ராஜாவினுடைய கதையும் ஸ்வாபதேசத்தில் தத்வார்த்த ப்ரகாசகமாய் இருக்கும்படியும் மேலே நிரூபிக்கப்படும். அந்யாபதேசம் என்பது சொல்லப்பட வேண்டியதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை நேரில் சொல்லாமல் மறைவாய் வேறு விதமாகச் சொல்லுவது. ஸ்வாபதேசம் என்பது அப்படிச் சொல்லப்பட்டதின் வாஸ்தவமான அபிப்ராயத்தை நிரூபிப்பது. இந்த இரண்டுவித அர்த்தங்களை எல்லோரும் எளிதில் அறியும்பொருட்டு ஸ்லோகங்களுக்கு அர்த்தம் விஸ்தாரமாகத் தமிழில் இங்கு எழுதப்படுகிறது.

[ஸ்வாபதேசார்த்தம்] இந்தஇரண்டு ச்லோகங்களினாலும் யஜ்ஞங்களை நிந்தித்தது போல் தோன்றினாலும் இங்கு அவற்றை நிந்திப்பதில் தாத்பர்யம் இல்லை. பின்னை எது வென்னில் :—தத்வஜ்ஞான பூர்வகமாகச் செய்யப்படாத யஜ்ஞங்கள் நிஷ்ப்ரயோஜனங்கள், தத்வஜ்ஞான பூர்வகமாக அனுஷ்டிக்கப்பட்

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍇 𑌕𑌥𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇𑌽𑌮𑍁𑌮𑌿𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌤𑌨𑌂 ।
𑌪𑍁𑌰𑌞𑍍𑌜𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧 𑌗𑌦𑌤𑍋 𑌮𑌮 ॥ 9
𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌰𑌞𑍍𑌜𑌨𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍 𑌬𑍃𑌹𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌵𑌾𑌃 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌨𑌾𑌮𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍 𑌸𑌖𑌾𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌃 ॥ 10

இந்த விஷயத்தைப்பற்றி நான் முற்காலத்தில் நடந்த இதிஹாஸமாகிய புரஞ்ஜனனுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன். நான் சொல்லும்பொழுது நீ அதை ஸாவதானமாகக் கேள். 9

ஓ! ராஜாவே! மிகுந்த கீர்த்தியை உடையவனை புரஞ்ஜனன் என்று பெயருடைய ஒரு ராஜா இருந்தான். அவனுக்கு அவனால் அறிந்துகொள்ளப்படாத பெயரை உடையவனும், ப்ரஸித்தமான கார்யங்களை உடையவனாகிய ஒரு ஸ்நேஹிதன் இருந்தான். 10

டாலும் அவைமோக்ஷஸாதனமாகாது, தத்வஜ்ஞானமே எல்லாவற்றையும்விட சிறந்தது, 1 'த்ரவ்யங்களைச் செலவழித்துச்செய்யும் யஜ்ஞங்களைக்காட்டிலும் அதாவது கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கும்பொழுது பணங்களைச் செலவழித்துச் செய்வதைப் பார்க்கிலும் அதற்கு உள்ளடங்கிய தத்வஜ்ஞானமே முக்யம்', யஜ்ஞம் முதலிய ஸத்கர்மங்களில் தத்வஜ்ஞானம் என்றொரு பாகமும், பணங்களைச் செலவழித்து தேஹ ச்ரமாதிகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளுவதாகிய க்ரியாபாகம் என்றொரு பாகமும் இருக்கின்றன, இவைகளுக்குள் க்ரியாபாகத்தை விட ஜ்ஞான பாகமே விசேஷமானது என்பதே இங்கு நஹிநிந்தா ந்யாயத்தினால் தெரிவிக்கப்படுகிறது. மேலும் அந்த ராஜா விசேஷமான ச்ரத்தையை வைத்திருக்கும் க்ரியாபாகங்களில் அவனுடைய ச்ரத்தையைக் குறையும்படிசெய்து அந்தப் பாகத்தைக்காட்டிலும் விசேஷமான மஹிமையை உடைய ஜ்ஞான பாகத்தில் ச்ரத்தையை உண்டாக்குவதற்காக இப்படி நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறதே யொழிய வேதப்ரதிபாதிதங்களான யஜ்ஞங்களை நிந்திப்பதில் தாத்பர்யம் இல்லை என்றறியத்தக்கது. 78

[ஸ்வா] புரம் என்று பெயருடையதான ஶரீரத்தைத் தன்னுடைய கர்மங்களினால் உண்டுபண்ணிக் கொள்ளுகிறவனாகையினால் ஜீவாத்மா இங்கு புரஞ்ஜனன் என்னப்படுகிறான். இதுமேல் இருபத்தொன்பதாவது அத்யாயத்தில் 2 'ஜீவாத்மாவைப் புரஞ்ஜனன் என்று அறிந்துகொள்ளவேண்டும்' என்பதினால் வ்யக்தமாக்கப்படுகிறது. 3 'இந்த ப்ருஹ்ம புரமாகிற சரீரத்தில் ஸூக்ஷ்ம

---

1. கீதை. 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌮𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑌰𑌂𑌤𑌪 ।

2. 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌞𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ।

3. 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍇 𑌦𑌹𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌂 𑌵𑍇𑌶𑍍𑌮 ।

மான தாமரைப் புஷ்பம்போன்ற எந்த இடம்இருக்கிறதோ' என்று ஸ்ருதி
யிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 3 'புரம் என்று சொல்லப்படுகிற **சரீரத்**
தில் வஸிப்பதினால் விஷ்ணு புருஷன் என்னப்படுகிறான்' இத்யாதிகளும்
இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. இப்படிப்பட்ட **சரீரங்களை** இந்த ஜீவாத்மா
தன்னுடைய கர்மங்களினால் தானே ஸம்பாதித்துக் கொள்ளுகிறான் என்ப
தும் 1 'ஓ! மஹர்ஷியே! என்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிற இந்த ப்ராணிகள் தங்
களுடைய கர்மங்களாகிற சக்தியினால் தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய வஸ்துக்க
ளாய் இருக்கையை அடைகின்றன' என்றல்லவோ ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகின்
றன என்றபடி. அந்த ஜீவாத்மாவின் பரிசுத்தமான ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கிறது.
வயுநஜ்ஞவா: 'என்று. ஸ்வபாவத்தில் 2 'அவனுடைய கீர்த்தியை ஜ்ஞானஸ்
ரூபன், ஆநந்தஸ்வரூபன்' என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகின்றன என்றபடி.
3 'கர்மஸம்பந்தமில்லாதவன், கிழத்தனம் மரணம் இல்லாதவன், துக்கம் பசிதா
கம் இல்லாதவன், அழிவில்லாத குணங்களை உடையவன், தன்னுடைய ஸங்கல்
பத்திற்கு ஒருவிதத் தடையுமில்லாதவன்' என்று பகவானைப்போல எட்
டுக் குணங்களை உடையவனாக அல்லவோ சொல்லப்படுகிறான். அவனுக்கு
ஸுஹ்ருத்தாவது பகவான், 4 'எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் என்னை ஸுஹ்ருத்தா
க நினைத்தாயாகில் சாந்தியை அடைவாய்' என்று ஸ்ரீ கீதையிலும், 5 'ஸ்நே
கிதர்களாகிய இரண்டு பக்ஷிகள் ஒன்றுசேர்ந்திருக்கின்றன' என்று ஸ்ருதியி
லும் பகவானை ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸ்நேஹிதனாகவல்லவோ சொல்லியிருக்
கிறது. இவ்வர்த்தம் மேலே 29-ம் அத்யாயத்தில் 6 'அவிஜ்ஞாதா என்று
சொல்லப்பட்டவன் ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்நேகிதனாகிய பகவான்' என்று ஸ்பஷ்ட
மாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது, அவிஜ்ஞாதநாமா-அவனுடைய பெயரே இவ
னால் அறியப்படவில்லை, அப்படியே அறியப்படாத சேஷ்டைகளை உடைய

---

3. 𑌪𑍁𑌰𑌿 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌶𑌯𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌹𑌰𑌿𑌃 ।

1. 𑌨𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌪𑌤𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌸𑍍𑌵𑌶𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌾𑌂 ।

2. 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 ।

3. 𑌅𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌜𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍋𑌕𑍋
𑌵𑌿𑌜𑌿𑌘𑌤𑍍𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 ।

4. 𑌸𑍁𑌹𑍃𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ।

5. 𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌪𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌸𑌯𑍁𑌜𑌾 𑌸𑌖𑌾𑌯𑌾 ।

6. 𑌯𑍋𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾 𑌹𑍃𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 ।

𑌸𑍋𑌽𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑌮𑌾𑌣𑌃 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌬𑌭𑍍𑌰𑌾𑌮 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃 ।
𑌨𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌯𑌦𑌾𑌽𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌦𑌭𑍂𑌤𑍍𑌸 𑌵𑌿𑌮𑌨𑌾 𑌇𑌵 ॥ 11

அந்த ராஜா தனக்கு இருப்பிடமாகிய ஒருபட்டணத்தை விரும்பினவனாய் பூமிமுற்றிலும் சுற்றிவந்தான், எதுவரையில் தனக்குத் தகுதியான ஒரு பட்டணத்தை அடையவில்லையோ அப்பொழுது துக்கப்பட்டுக் கொண்டவனாகவே இருந்தான். 11

வன். அதாவது இப்படித் தனக்கு ஸுஹ்ருத்தாக இருக்கும் பகவானுடைய குணநாமாதிகளை ஒரு தடவையும் நினைத்ததில்லை. அன்றிக்கே அவிஜ்ஞாதா என்று பெயருடையவன். 'அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்ஶு:' என்று ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்தில் அவன் திருநாமம் படிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆயிரம் திருநாமங்கள் இருக்க இந்தத் திருநாமத்தை இங்கு எடுத்திருப்பதற்குக் காரணம் அவன்ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் ஸுஹ்ருத்தாயிருப்பதற்குக் காரணத்தை இந்தத் திருநாமம் ப்ரகாசம் செய்கிறபடியினால் என்றறியத்தக்கது. தன் ஆஸ்ரிதர்களை தனக்கு ஸத்ருஶர்களாக எண்ணிக்கொண்டு அவர்களுக்கு நன்மையை விரும்பிக்கொண்டவனாய் மிகுந்த கருணைக்குப் பரவசப்பட்டவனாய் ஆஸ்ரயித்தவருடைய தோஷங்களை அறிவதில்லை என்று ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டபடி தோஷங்களைப் பார்த்து அவர்களை விட்டுவிடாமல் அவர்களுக்கு நன்மையை விரும்பிக்கொண்டிருப்பவனாகையினால் அவன் எல்லோருக்கும் ஸுஹ்ருத்தாகிறான் என்றபடி. 'ஸஹஸ்ராம்ஶு:' என்று சொல்லுகிறபடியே அவன் ஸர்வஜ்ஞனாயிருந்த போதிலும் ஆச்ரிதர்களுடைய அபராதங்கள் விஷயத்தில் அதைத்தெரிந்து கொள்ளாதவனைப்போல அந்த அபராதத்தின் கார்யமான சிக்ஷைமுதலியவைகளைச் செய்யாமையினால் அறியாதவன் என்னப்படுகிறான். அவிஜ்ஞாத வேஷ்டித: - அவனுடைய ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்கள் மற்றவர்களினால் அறியப்படாதவைகள். 'சுரரறிவருநிலை விண்முதல் முழுவதும்' என்றும், 'எருத்துக் கொடி உடையானும் பிரமனும் இந்திரனும் மற்றுமொருத்தரும் இப்பிறவியென்னும் நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை' என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவனுடைய ஜகத்ஸ்ருஷ்டி மோக்ஷப்ரதானம் முதலிய வ்யாபாரங்கள் ப்ரும்மருத்திராதிகளுக்கும் நிலமல்ல அல்லவா என்றபடி. அன்றிக்கே விஜ்ஞாதவேஷ்டித: - உலகத்தில் ப்ரஸித்தமாய் எல்லோராலும் கண்டறியப்பட்ட உலகங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பது முதலிய வ்யாபாரங்களை உடையவன், அதாவது உலகங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பது நம்மால் அசக்யமாதலால் ஸர்வஜ்ஞனாகிய பகவான் தன்னாலேயே செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பது எல்லோராலும் அறியப்பட்டிருக்கிறது என்றபடி. 10

𑌨 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌮𑍇𑌨𑍇 𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌲𑍇 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍀𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌃 |
𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌸𑍌 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌯𑍇 ‖ 12
𑌸 𑌏𑌕𑌦𑌾 𑌹𑌿𑌮𑌵𑌤𑍋 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌷𑍍𑌵𑌥 𑌸𑌾𑌨𑍁𑌷𑍁
𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌨𑌵𑌭𑌿𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌂 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌂 ‖ 13

காம்யங்களான ஸுகங்களை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று விரும்பிக் கொண்டிருந்த அந்த ராஜா அந்த காம்யஸுகங்களின் அனுபவம் கிடைப்பதற்காக பூமியில் எவ்வளவு பட்டணங்கள் இருக்கின்றனவோ அவைகள் ஒன்றையும் நல்லதாக எண்ணவில்லை. 12

அந்த ராஜா ஒரு ஸமயத்தில் ஹிமவத் பர்வதத்தின் தெற்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் தாழ்வரையில் ஒன்பது வாசல்களுடன் கூடியதாய் மற்றும் பட்டணங்களுக்கு வேண்டியகோட்டைகள் வீதிகள், அந்தப்புரங்கள் முதலிய

[ஸ்வா.] 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃 𑌸𑌃-சரீரம் இந்திரியம் முதலியவைகளை நியமிக்கக்கூடிய அந்த ஜீவாத்மா, 𑌶𑌰𑌣𑌮𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑌮𑌾𑌣𑌃 - தனக்கு இருப்பிடமாகிய ஒரு தேஹத்தை விரும்பினவனாய், 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂-இது உபலக்ஷணம், ப்ரும்மாண்டம் முழுவதும் சுற்றிவந்தான். அதாவது தேஹம் இல்லாவிடில் இந்த ஆத்மாவுக்கு ஸுகத்தை அனுபவிக்க இடம் இல்லாமையினால், அந்தத் தேஹத்திற்குக் காரணங்களான கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு, அந்தந்தக் கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி பசு ம்ருகம் பக்ஷி முதலிய அனேகவிதமான ஜன்மங்களை அடைந்து ப்ரும்மாவினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட அண்டத்திற்குள் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டுவந்தான் என்றபடி. 𑌬𑌭𑍍𑌰𑌾𑌮 - அந்தச் சரீரங்களை அடைந்து அவைகளே ஆத்மாஎன்று ப்ரமித்து நின்றான். 𑌅𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌯𑌦𑌾 𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍍- கொஞ்சம் பகுத்தறிவு தர்மபூதஜ்ஞானத்தின் ப்ரகாசம் இவைகளுக்குக் காரணமாகையினால் தனக்கு முற்றிலும் ஸத்ருசம். இல்லாவிட்டாலும் கொஞ்சம் அனுகுணமான தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய சரீரத்தை எதுவரையில் அடையவில்லையோ அதுவரையில் அந்த ஜீவாத்மா ஜ்ஞானம் இல்லாதவனைப்போலவே இருந்தான்) அதாவது ஸ்தாவர ஜன்மங்களில் தர்மபூதஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரகாசமே இல்லையாதலாலும் பசு பக்ஷி முதலிய ஜன்மங்களில் பகுத்தறிவு முதலிய விசேஷஜ்ஞானம் இல்லாமையினாலும் அந்த சரீரங்கள் ஆத்மாவுக்குத் தகுதி அல்லவாகையினால் தர்மபூத ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரகாசமில்லாமல் அசேதனத்தோடு ஸத்ருசனாகவே இருந்தான். 𑌵𑌿𑌮𑌨𑌾𑌃 𑌇𑌵 - ஜ்ஞானம் இல்லாதவனைப்போல. 11

ப்ராகாரோபவநாட்டால பரிகைரக்ஷதோரணை: [ஹை:॥
ஸ்வர்ணரௌப்யாயஸை: ஶ்ருங்கை: ஸங்குலாம் ஸர்வதோ க்ரு
நீலஸ்படிகவைடூர்ய முக்தாமரகதாருணை: ॥
க்லுப்தஹர்ம்யஸ்தலீம் தீப்தாம் ஶ்ரியா போகவதீமிவ ॥ 15
ஸபாசத்வர ரத்யாபி ராக்ரீடாயதநாபணை: ।
சைத்யத்வஜபதாகாபி ர்யுக்தாம் வித்ருமவேதிபி: ॥ 16

லக்ஷணங்களை உடையதென்று தன்னால் கண்டறியப்பட்ட ஒருபட்டணத்தைப் பார்த்தான். 13

[கீழ்க் கூறியபட்டணம் எப்படிப்பட்டதென்னில், மூன்று ஶ்லோகங்களினால் அந்தப் பட்டணத்தை வர்ணிக்கிறார்].

மதில்கள், ஜன்னல்கள், வாசற்படிகள், தங்கம் வெள்ளிஇரும்பு இவைகளினால் செய்யப்பட்ட சிகரங்களினால் நிறைந்ததாயும் எல்லாப்பக்கங்களிலும் வீடுகள்நிறைந்ததாயும், நீலமணி, ஸ்படிகம், வைடூர்யம், முத்துக்கள், மரகதப்பச்சைகள், சிவப்புக் கற்கள், இவைகளினால் செய்யப்பட்ட மெத்தைகளை உடையதாயும், ஸம்பத்தினால் போகவதீ என்கிற நாக பட்டணம்போல்

[ஸ்வா.] காமாந் காமயமாந: ஸந்-இஹலோகத்தில் காம்யஸுகங்களை, அதாவது சப்தம்முதலிய விஷயங்களை அனுபவிப்பதினால் உண்டான ஸுகங்களைவிரும்பிக்கொண்டிருக்கிற இந்த ஜீவாத்மா. அப்படித்தான் விரும்பின வெளி இந்திரியங்களினால் அனுபவிக்கக்கூடிய ஸுகங்களை அனுபவிப்பதற்கு இந்த உலகங்களில் இருக்கிற பசு, பக்ஷி, ம்ருகாதிகளான எந்தச் சரீரங்களையும் தகுதியுள்ளவைகளாக நினைக்கவில்லை. 12

[ஸ்வா.] இந்த ஜீவாத்மா, ஸ ஏகதா-'அநேகமாயிரம் ஜன்மங்கள் எடுத்துக்கொண்டு வருகையில், 'அனேகப் புண்யங்களினால் இந்தமனுஷ்ய சரீரம் என்கிற தெப்பம் வாங்கப்பட்டது. என்று சொல்லுகிறபடியே விசேஷமான புண்யகர்மங்கள் ஒன்று சேர்ந்துபலிக்கும் ஸமயத்தில் ஹிமவத்பர்வதத்திற்குத் தென் பார்ஶ்வத்தில்இருக்கும் பாரதவர்ஷத்தில், நவபி ர்த்வார்பி: - ஒன்பது த்வாரங்களுடன், இவனுடைய தர்மபூதஜ்ஞானம் இவைகளின் வழியாக வெளியில் புறப்பட்டு ஸுகதுக்கங்களை அறிகிறபடியினால் இந்திரியங்கள் த்வாரங்கள் என்று இங்கு சொல்லப்படுகின்றன. 'ஊனிடைச்சுவர் வைத்து என்புதூண்நாட்டி உரோம மேய்ந் தொன்பது வாசல் தானுடைக் குரம்பை' என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 1. 'ஒன்பதுத்வாரங்களைஉடைய புரம்என்று சொல்லப்படுகிற சரீரம்' என்று பகவத்கீதையிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

---

1. கீதை. நவத்வாரே புரே.

𑌪𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑍋𑌪𑌵𑌨𑍇 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌲𑌤𑌾𑌕𑍁𑌲𑍇 ।
𑌨𑌦𑌦𑍍𑌵𑌿𑌹𑌙𑍍𑌗𑌾𑌲𑌿 𑌕𑍁𑌲𑌕𑍋𑌲𑌾𑌹𑌲𑌜𑌲𑌾𑌶𑌯𑍇 ॥ 17
𑌹𑌿𑌮𑌨𑌿𑌰𑍍𑌝𑌰 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍁𑌷𑍍𑌮𑌤𑍍𑌕𑍁 𑌸𑍁𑌮𑌾𑌕𑌰 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌨𑌾 ।
𑌚𑌲𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌲𑌵𑌿𑌟𑌪𑌨𑌲𑌿𑌨𑍀𑌤𑌟 𑌸𑌂𑌪𑌦𑌿 ॥ 18
𑌨𑌾𑌨𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯 𑌮𑍃𑌗𑌵𑍍𑌰𑌾𑌤𑍈 𑌰𑌨𑌾𑌬𑌾𑌧𑍇 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌵𑍍𑌰𑌤𑍈𑌃 ।
𑌆𑌹𑍂𑌤𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌪𑌾𑌨𑍍𑌥𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌕𑍋𑌕𑌿𑌲 𑌕𑍂𑌜𑌿𑌤𑍈𑌃 ॥ 19

இருப்பதாயும், ஸபாமண்டபங்கள், நல்சந்திகள், தெருக்கள், விளையாடும் இடங்கள், குடியிருக்கும் இடங்கள், கடைத்தெருவுகள், பவழங்களால் செய்யப்பட்ட மேடைகளோடுகூடிய ஜனங்கள் தங்கும் இடங்களில் கட்டப்பட்ட கொடிகள் இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாயும் இருக்கிற அந்தப்பட்டணத்தைப்பார்த்தான். 14—16

[மேல்மூன்று ஸ்லோகங்களினல் இப்பட்டணத்தில் இருக்கும் உத்யான வனங்களை நிரூபிக்கிருர்.]

சிறந்தவைகளான மரம் கொடிஇவைகளினல் சிறந்ததாயும், சப்தித்துக்கொண்டிருக்கிற பக்ஷிகள் வண்டுகள் இவைகளின் கோலாஹலத்தை உடைய குளங்களை உடையதாயும், குளிர்ந்த மலைஅருவிகளோடு சேர்ந்துவருகிற புஷ்பங் களுடைய வாஸனையோடு சேர்ந்த காற்றினல் அசைந்து கொண்டிருக்கிற துளிர்களைஉடைய மரங்களால் சுற்றப்பட்ட தாமரைக் குளங்களைஉடையதாயும், காட்டில் ஸஞ்சரிக்கும் அனேகம் விதங்களான ம்ருகங்களினலும், ரிஷிக்கூட்டங்களினலும் நிறைந்ததாயும், எந்த வனத்தில் குயிலாள் கூப்பிடுவதைக் கேட்ட வழிப்போக்கன் தன்னை யாரோ கூப்பிடுவதாக நினைக்கிருனே அப்படிப்பட்டதாயும் இருக்கிற அந்த உத்யானவனத்தில் 17—19

ஒன்பது த்வாரங்களாவன:—இரண்டுகண்கள், இரண்டுகாதுகள், மூக்கின் த்வாரங்கள் இரண்டு, வாய், பாயு, உபஸ்தம் என்னப்படும் இரண்டு, என்பவை. கெஷித லக்ஷணம் - இப்படிப்பட்ட சரீரத்திற்கு வேண்டிய எல்லா லக்ஷணங்களையும் உடையதான என்றபடி, இத்தால் நொண்டி, ஊமை, முடம், செவிடுமுதலிய ஒருவிதத் தோஷமுமில்லாத சரீரம் சொல்லப்படுகிறது. 13

[ஸ்வா.] சரீரத்தில் இருக்கும் சதை மாம்ஸம் முதலியவைகளே இங்கு மதிள்முதலியவைகளாக நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இந்திரியங்களை ஜன்னல்களாகவும், வெளுத்ததாயும் சிவந்ததாயும், கறுத்ததாயும் இருக்கிற ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்களை சிகரங்களாகவும், ஹ்ருதயகமலத்திலிருந்து புறப்படும் அனேக வர்ணங்களை உடைய நாடிகளை மெத்தைகளாகவும் நிரூபித்திருக்கிறது. 14—16

ஸ்ரீ. உ. வே. ஸ்ரீமான் வி. வீ. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் ஸ்வாமியின் உன்னத பதவி.

நமது ஸபையின் ஸபாத்யக்ஷ ப்ரதிநிதியான ஸ்ரீ. உ. வே. வ. வே. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் ஸ்வாமி, ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜியாக நமது சக்ரவர்த்தியால் நியமிக்கப்பட்ட விஷயம் பத்ரிகைகள் மூலமாய்த் தெரிந்திருக்கலாம். இந்த ஸ்வாமிக்கு கவர்மெண்டால் செய்யப்பட்டிருக்கும் மரியாதையாலும், கௌரவத்தாலும் இந்த ஸ்வாமியை மாத்ரமல்ல, இந்த ஸ்வாமியால் அக்ராஸனம் வஹிக்கப்படும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹமும் கூட கௌரவிக்கப்பட்டவைகளாக ஆயின. இவ்விஷயம் திருவஹீந்திரபுரத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் ஸ்ரீதேசிகன் திருமாளிகையில் கூடி இவருக்கு இந்த உந்நதபதவி கிடைத்ததினால் தங்களுக்கு உண்டான விசேஷ ஆநந்தத்தை அந்த ஸ்வாமிக்கும் பத்ரிகைகளுக்கும் தெரிவித்திருப்பதினாலும் ஸ்பஷ்டமாய் ஏற்படுகிறது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவனும் தனக்குச் செய்யப்பட்ட கௌரவமாக நினைத்து ஸந்தோஷப்படவேண்டிய விஷயம். இந்த ஜட்ஜி பதவிக்கு நிக்ரஹாநுக்ரஹ சக்தியிருப்பதால், இந்த சக்தி ஸாக்ஷாத் பகவானுக்கே உரித்தானதாகையால், இந்த பதவியை அடைகிறவர்கள் ஸாக்ஷாத் பகவதம்சம் உள்ளவர்கள் என்பதற்கு ஸந்தேஹமில்லை. நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் சிரத்தையும் பரோபகாரசிந்தையும் உள்ளவர்கள் இதுவரையில் இந்தப்பதவியை அடைந்தவர்களில் ஒருவருமில்லை என்று சொல்வது உசிதமேயாகும். இந்த ஸ்வாமியோ மஹாமனஸ்வீ, வைதிக ச்ரத்தை உள்ளவர், வைதிகர்களிடமும் வித்வான்களிடமும் விச்வாஸமுள்ளவர். இந்த உன்னத பதவியை அடைந்ததற்குக் காரணம் இவருக்கு ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகனிடமிருக்கும் அஸாதாரண பக்தியே. எல்லா விஷயங்களிலும் அபிஜ்ஞர் இந்தப் பதவியை அடைந்திருப்பது, ஸ்வர்ண புஷ்பம் வாஸனையுடன் கூடினது போல் ஆனது. இந்த ஸ்வாமி ஹைகோர்ட்டு திறந்தவுடன் தன் ஸ்தானத்தை வஹிப்பார். இவர் அரோகத்ருடகாத்ரராக எழுந்தருளி சிரகாலம் இந்தப் பதவியை அலங்கரித்து எல்லோருக்கும் ஆஹ்லாதத்தைக் கொடுக்க வேணுமாய் ஸ்ரீயঃபதியை ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

ர. ஸ்ரீநிவாஸராகவன்,

கார்யதர்சி.

ஓர் மஹோபகாரம்.

ஸ்ரீய꞉ பதியான ஸர்வேச்வரன் லீலாவிபூதியிலுள்ள ஸகல சேதனர்களும் பகவத் குணானுபவம் செய்து ஆநந்தத்தை அடையட்டும் என்று ஸங்கல்பித்து, விஷ்வக்ஸேநரை நம்மாழ்வாராக அவதரிப்பித்து, அவர் மூகமாய் ஸகல வேதார்த்தங்களையும் விசதமாய் மதுரமான பாசுரங்களாக ப்ரவர்த்திப்பித்தார். இப்பாசுரங்கள் ஆழ்வாரின் உள்ளடங்காத பகவதனுபவாநந்தத்தால் உண்டானதால் கேட்பவர்களுக்கு பக்தியைக் கொடுக்கக் கூடியதாக இருந்தும், தமிழ்ப் பாஷையிலுள்ள த்வேஷத்தால் இவைகள் ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுக்கு ஏற்பட்டன என்று எண்ணி ஸம்ஸ்க்ருதம் தெரிந்தவர்கள் இவைகளை அத்யயனம் செய்யாமலே இழந்து வருகிறார்கள். பகவத் ஸந்நிதிகளிலும் க்ருஹங்களிலும் சிலசில ஸமயங்களில் அநுஸந்திக்கப் பட்டு வருகிறபடியால் ஸ்வரூபமாவது லோபத்தை அடையாமலிருந்து வருகிறது.

இந்த க்ரந்தத்தின் மஹிமையை அறிந்த ஜாம்ஷெட்பூரில், (Tata Iron and steel works)ல் ஒரு உன்னத பதவியிலிருக்கும் ஸ்ரீமான் சி. ஸுந்தரமய்யர் என்னும் மஹான், ஜனங்கள் இதன் பெருமையை அறியாமல் வாழ்நாட்களைக் கழிக்கிறார்களே என்று துக்கங்கொண்டு, இதில் எப்படியாவது அவர்களுக்கு ருசியை உண்டாக்கவேண்டும் என்று எண்ணி, அந்த க்ரந்தத்தின் பெருமையை ஸுலபமான தமிழில் எழுதி ப்ரசுரம் செய்தால், அதை வாசித்தாலாவது ஜனங்களுக்கு அந்த க்ரந்தத்தில் ஆஸ்தை உண்டாகி அந்த க்ரந்தத்தை அத்யயனம் செய்ய ஆரம்பிப்பார்களென்று எதிர்பார்த்து, அதன் பெருமையை எழுதிக்கொடுக்கும் ஸ்வாமிக்கு தகுந்த ஸம்மானம் செய்வதாய் வாக்குதத்தம் செய்தார். இந்த அய்யர் அவர்களுடைய மநோரதத்தை தலைக்கட்டிவைக்க ஸ்ரீ உ. வே வித்வான் பண்டித பூஷணம் பகவத்விஷயம் சேட்டலூர் நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியை ப்ரார்த்தித்து, அவரும் அங்கீகரித்து, ஒரு வ்யாஸத்தை அநுக்ரஹிக்க, அதை அய்யரவர்களும் பார்த்து ஸந்தோஷித்து ஸ்வாமியையும் ஸம்மானித்து, இந்த வ்யாஸத்தை எல்லோருக்கும் உபயோகமாகும்படி வேதாந்த தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யும்படி கேட்டுக்கொண்டபடியால் இந்த மாதம் ஸஞ்சிகை முதல் ஒரு ஒரு பாகமாய் ப்ரசுரிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதைத் தனி ப்ரதிகளாகவும் அச்சிட ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வ்யாஸத்துக்குக் காரணமான ஸ்ரீமான் அய்யரவர்களுக்கு ஸபையின் க்ருதஜ்ஞதையை தெரிவிக்கிறேன்

இந்த மஹானைப்போல் இனி யாராவது முன் வந்து இன்னும் மற்ற ப்ரபந்தங்களின் பெருமையை வெளிப்படுத்தும்படி செய்வாரேயாகில் இது ஸகல ஜனங்களுக்கும் உபகாரமாகும்.

ர. ஸ்ரீநிவாஸராகவன்,

காரியதர்சி.